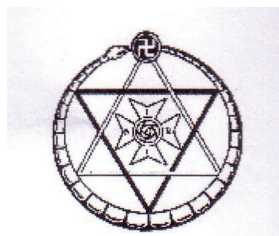

Ruusu-Risti

Perustanut Pekka Ervast

Nro 3/2010

SISÄLLYSLUETTELO

<i>Jarmo Anttila</i>	3	Pääkirjoitus
<i>Pekka Ervast</i>	6	Viisauden Mestarien kirjeitä
<i>Sauli Siekkinen</i>	11	Hunnun takaa: Silmukkaristi, ankh
<i>Antti Savinainen</i>	12	Viisauden Mestarien kirjeet - totta vai tarua?
<i>Rauno Rinkinen</i>	21	Ruusu-Ristin tehtävä
	28	90 vuoden takaa
	29	Tapahtumakalenteri

Jarmo Anttila

Uskomaton hellekesä helli meitä kylmän pohjolan asukkaita yli kuukauden ajan. Ruusu-Ristin kesäkurssitkin saimme viettää Jyväskylässä helteisissä merkeissä. Kurssikirjamme Pekka Ervastin ”Laki vai evankeliumi” käsitteli niitä muutoksia, jotka ihmiskuntaan on tullut Jeesus Kristuksen työn jälkeen. Yksi keskeinen tekijä hänen mukaansa on se sisäinen ristiriita, jota jokainen ajatteleva ihminen tuntee tässä kristillisessä kulttuurissa. Edellisen kulttuurikauden kreikkalais-roomalaisen kulttuurin ihmiset olivat sisäisesti ehjempiä. He olivat mitä olivat täydesti tuntematta sisäistä ristiriitaa. Nykyisen ihmiskunnan

tietoisuuden tilaa tässä kristillisessä kulttuurissa kuvaa hyvin Goethe Faustin sanat: Kaks’ sielua muun rinnassakin asuu. Toinen tahtoo taivasiin ja toinen maahan halajaa”.

Me näemme korkean ihanteen, mutta persoonallisuutemme, ego, tahtoo aistien ja itsekkäiden pyyteiden tyydytystä. Tämä saa aikaan meissä kristillisin termein ilmaistuna synnintunnon. Mitä enemmän kehitämme omantuntomme herkkyyttä, sitä paremmin voimme havaita omat heikkouktemme ja puutteellisuutemme. Kristuksen täydellisyys läpäisi ihmiskunnan ja meidän on yhä helpompi nähdä se täydellisyys, joka on asetettu mitaksi, mutta se myös lisää omantunnon tuskaa. ken tietoa lisää, hän tuskaa lisää.

Toinen keskeinen piirre tässä kristillisessä kulttuurissa on ollut alkuseurakuntien jälkeen lähes täydellinen tietämättömyys henkisestä todellisuudesta. Edellisissä kulttuurikausissa oli jokaisella tiedossa, että ihminen saattoi saada tietoa henkisestä todellisuudesta, kuolemasta, enkeleistä, deivoista, luonnonhengistä ja jumalista pyrkimällä mysteereihin oppilaaksi. Tai, kuten Intiassa vieläkin tehdään, menemällä jonkin gurun oppilaaksi. Se tosin näyttäisi olevan aikamoista arpapeliä nykyisin sen perusteel-

Toimituskunta:

Jarmo Anttila
päätoimittaja
Merja Nurmisto
toimitussihteeri
Merja Lännerholm
Sauli Siekkinen
Juha Ukkola

Tilaajapalvelu:

Ma ja ke klo 18.00 - 19.00
Puh. 050-527 0810
Lehden e-mail:
merja.nurmisto@welho.com
www.ruusuristi.net

Julkaisija:

Ruusu-Risti r.y.
Merimiehenkatu 31
00150 Helsinki
Puh. 09-656 052
ISSN 1455-1632

Kansi: Sauli Siekkinen
Taitto: Merja Nurmisto

la, mitä olen heistä saanut tietoa. Vanhat mysteerilaitokset olivat todellisia henkisen tiedon lähteitä, mutta vähitellen nekin rappeutuivat ja loppuivat.

Voimme nähdä näiden vanhojen mysteereiden perillisiä Euroopassa toimineiden munkki- ja ritarijärjestöiden historiasta. Graal-tarut, Temppeliherrat, kataarit, rosenkreutzilaiset, vapaamuurarius ja nykyainen teosofia, antroposofia ja ruusuristiläisyys pyrkivät välittämään tuon henkisen tiedon mysteerioperinnetta tänä päivänä.

Joka tahtoo syvemmin perehtyä näihin virtauksiin, hän hankkikoon Manfred Schmidt-Brabantin ja Virginia Seasen kirjan ”Kristinuskon salaiseen, vanhat ja uudet mysteetit”. Saatuaani tuon kirjan käsiini ahmaisin sen suurella nautinnolla ja ilolla. Mielestäni siinä on niin paljon sellaista, mikä tukee Pekka Ervastian ajatuksia, mutta myös jotain uutta ja mielenkiintoista. Suosittelen kirjaa kaikille totuudenetsijöille lämpimästi. Kirja on Antroposofisen liiton kustantama ja sitä saa ainakin Aatmasta. Kirja täydentää hienosti Pekka Ervastian ”Laki vai evankeliumi” kirjan sisältöä tuoden siinä esiin Uuden Liiton mysteeriotien muutoksia.

Kesäkurseilla piti jäsenemme Antti Savinainen esitelmän ”Viisauden Mestarit – tarua vai totta”. Hän on tutkinut Viisauden Mestareiden kirjeitä, joita 1800-luvun lopulla tuli Kuthumilta ja Moryalta teosofeille. Kirjeethän jakautuvat filosofisiin ja tietopuolisiin opetuksiin sekä oppilaana oloon, eli koeaika ja tseelakausi. Esitelmässä tulee esiin, että Viisauden Mestareiden lausunnot joistakin tieteellisistä, lähinnä fysiikan laeista, eivät nykytiedon valossa pidä paikkaansa. Sen sijaan heidän eettiset opetuksensa ovat korkeatasoisia.

Itselleni heräsi tästä ajatus, että minkä ihmeen takia he ovat esittäneet kommentteja tieteen teorioista, jos ne ovat väärä. Tosin nyt tiedekin vaihtaa käsityksiään tämän

tästä, mutta mielestä jo nimitys Viisauden Mestarit antaisi edellytykset olla kommentoimatta. Jos heillä ei ollut lupaa esittää mitään, mitä tiedemaailmassa ei jo tiedettäisi, niin miksi sitten sanoa mitään? Vastaavaa ilmiötä ihmettelin aikanaan Esko Valtaojan ja Kari Enqvistin kohdalla, kun he varsin kevyesti ja hatarasti kommentoivat Pekka Ervastia, Rudolf Steineria ja H. P. Blavatskyä. Jotenkin heidän tieteellinen arvonsa latistui.

Jo aikanaan, kun Mikael Niinimäki julkaisi kirjan ”Teosofian juuret”, käytiin kiistaa Blavatskyn teksteistä. Hyvä vasta-argumentti on, että jos tiede ei hyväksy lähteiksi kirjoituksia, joita länsimailla ei tunneta, ja tunnettujen lähteiden lainaaminen on plagiointia, niin mitä sitten voi kirjoittaa?

Mutta, kuten sanottu, totuus ei pala tullessakaan. Noudattakaamme Buddhan

neuvoa, ettemme usko mitään, mitä hän tai joku muu korkea opettaja, Pekka Ervast, H. P. Blavatsky tai Rudolf Steiner on sanonut, ellei oma järkemme ja omatuntomme sitä hyväksy.

Näin minulle opetettiin kun tulin Ruusu-Ristiin. Voimme löytää ristiriitaisuuksia, kirjoitusvirheitä yms. kaikilta heitä, puhumattakaan ns. Pyhistä kirjoita, kuten Raamatusta. Viisauden Mestaritkin sanoivat, etteivät he ole kaikkietäviä varsinkaan ollessaan päivätietoisuudessaan. henkisen kehityksen portaat ovat pitkät, mutta tuhannen virstan matka alkaa yhdessä askeleella. Olkoon tämä kannustus ja lohtu meille kaikille.

Käykää sienimetsässä ja nauttikaa luonnon antimista.

Kun kysymme: voimmeko saavuttaa tietoa totuudesta, tarkoitamme sillä: voimmeko saavuttaa semmoista kaikkikäsittävää tietoa, joka ei ole tietoa ainoastaan ruumiillisesta, nykyisestä elämästä, vaan myöskin tietoa siitä, jota mahdollisesti on ruumiillisen ulkopuolella. Jos näet olemme rehellisiä itsellemme ja toisille, täytyy meidän myöntää, että nykyiset tietomme ovat sängen vaillinaiset, koska ihmiset itse asiassa katsovat elämää eri kannoilta ja näkevät aivan eri asioita elämässä.

Pekka Ervast: Onko totuuden tieto saavutettaviss?

Viisauden Mestareiden kirjeitä

Pekka Ervast

Ruusu-Risti Helmikuu 1924

Huomattavina tapahtumina viime viikkojen teosofisessa maailmassa on pidettävä erään kirjan ilmestyminen ja erään liiton perustaminen.

Kirja, jota ajattelen, on Lontoossa ilmestynyt *The Mahatma letters to A. P. Sinnett from the Mahatmas M. and K. H., transcribed and compiled by A. T. Barker* (London, T. Fisher Unwin, Ltd.)

Muutama vuosi sitten Teosofisen Seuran varapresidentti C. Jinarajadasa julkaisi pienen kokoelman mestarikirjeitä, joita alkuperäisinä tai kopioina säilytetään Adyarissa. Kirjan nimenä oli *Letters from the Masters of the Wisdom* (Kirjeitä Viisauden Mestareilta) ja se sisälsi 40 kirjettä 124 pienikokoisella, harvaanpainetulla sivulla. Viime vuoden lopulla sama tekijä julkaisi toisen suuremman kokoelman mestarikirjeitä tai parhaasta päästä Mestarein vastauksia Mr. Sinnetin ja Mr. Hume'n kysymyksiin, jolle kokoelmalle hän oli antanut nimen *The early teachings of the Masters 1881-1883* (Mestarein alkuperäiset opetukset vuosina 1881-1883). Tämä kirja käsittää 270 sivua samaa 8:vo kokoa kuin edellinen.

Kuinka toisenlainen on Mr. Barkerin julkaisema teos! Se käsittää 492 tiheään painettua sivua suurta kokoa. Siinä on julkaistu alkuperäisessä kokonaisuudessaan kaikki Mestari M:n ja Mestari K. H:n kirjeet Mr. Sinnetille.

Niille, jotka mahdollisesti eivät ymmärrä, mistä on kysymys, tahdon selittää, että englantilainen sanomalehdentoimittaja Indiassa, A. P. Sinnett, se oli, jonka kirjat *Occult World* (Salattu maailma) ja *Esoteric*

Buddhism (Esoteerinen buddhanoppi) varsinaisesti tekivät teosofisen liikkeen ja teosofisen maailmankatsomuksen tunnetuksi Euroopassa. Hänen hyvä karmansa oli suonut hänen – madame Blavatskyn välityksellä – joutua kirjevaihtoon teosofisen liikkeen kahden adepti-perustajan kanssa; kolmen vuoden aikana (1881-1883) varsinkin Mestari Kuthuumi kirjoitti Sinnetille pitkiä, sisältörikkaita kirjeitä, vastaten Sinnetin moniin kysymyksiin, selittäen okkultisen maailmankatsomuksen yksityiskohtia, missä suinkin luvallista, neuvoen Sinnettä persoonallisissa asioissa y. m. Mestarikirjeiden perusteella Mr. Sinnett osasi edellämainituissa teoksissaan tehdä selkoa siitä adeptien tieteestä ja filosofiasta, jota hän – ehkä vähemmän onnistuneella nimellä – nimitti ”esoteeriseksi buddhanopiksi”. Mestarit näet puhuivat aina mitä suurimmalla kunnioituksella ja rakkaudella Gautama Buddha, pitäen häntä jonkinlaisena veljeskuntansa suojelusherrana ja auktoriteettina sekä itseään hänen seuraajinaan, jonka tähden Sinnetin mielestä heidän oppiaankin saattoi pitää jonkinlaisena buddhanoppina. Tämän kohtalokkaan erehdyksen madame Blavatsky oikaisi m. m. Salaisessa Opissaan, selittäen, että aikain viisaus ei ollut Buddhan enemmän kun kenenkään muunkaan oppia, vaan ihmiskunnan alkuperäinen jumalallinen ilmoitus, jota Salainen Veljeskunta aikakausien vierieissä oli säilyttänyt, todennut oikeaksi, täydentänyt ja lisännyt uusilla havainnoilla ja tukimuksilla. Sinnetin kirjan nimi olisi pitänyt kirjoittaa yhdellä eikä kahdella *d*llä; silloin se olisi vastannut tarkoitustaan, sillä *Esoteric Buddhism* olisi merkinnyt ”esoteerinen viisausoppi”. Liikanainen *d* sai kuitenkin aikaan, että länsimailla alusta pitäen buddhan usko ja teosofia sekoitettiin yhteen.

Kirjoissaan Mr. Sinnett julkaisi vain otteita mestarikirjeistä. Kuitenkin oli jokaiselle selvä, että teosofinen liike oli astunut uu-

teen aikajaksoon. Sen alku oli New Yorkissa 70-luvulla. Okkultinen sanoma maailmalle pukeutui silloin siihen niin sanoaksemme enemmän länsimaalaiseen eli rosenkreutslaiseen muotoon, jota madame Blavatskyn ensimmäinen suurteos *Isis Unveiled* edusti. Silloin ei vielä puhuttu selvästi ihmisen seitsemästä periaatteesta ja maailman monista tasoista eikä niin ollen liioin jälleensyntymisestä. Mutta nyt oli 80-luvulla uusi vaihe alkanut, kun madame Blavatsky ja eversti Olcott olivat muuttaneet Indiaan. Mr. Sinnettissä y. m. – alussa m. m. eräässä vaikutusvaltaisessa englantilaisessa virkamiehessä Mr. A. O. Hume'ssä – he löysivät ystäviä ja asianharrastajia, jotka länsimaalaisen tietosivistyksen saaneina osasivat tehdä asian ytimeen käypiä kysymyksiä tutustuttuaan salatieteen opetuksiin maailman synnystä ja kehityksestä, ihmisen alkuperästä ja evolutсионista, karmasta, jälleensyntymisestä, kuolemanjälkeisestä elämästä j. n. e. Madame Blavatsky vastaili kysymyksiin kykynsä mukaan, mutta turvautui usein myös Mestariinsa, kunnes järjestettiin niin, että Mr. Sinnett (ja Mr. Hume) sai tehdä kysymyksensä kirjallisesti suoraan Mestariile, jolloin madame Blavatsky alussa toimi kirjevaihdon välittäjänä, mutta myöhemmin toinen tai toinen hindulainen tsheela eli hyväksytty Mestarin opetuslapsi.

Täten syntyi tuo huomattava ja maailmankirjallisuudessa ainutlaatuinen mestarikirjekokoelma, joka nyt on painosta julkaistu. 80-luvun alussa oli Teosofinen Seura Mr. Sinnetin y. m. personassa välittömässä, objektiivisessa yhteydessä adeptimaailman kanssa. Onhan myöhemminkin ollut teosofejia, jotka ovat väittäneet olevansa yhteydessä Mestarein kanssa; mutta vaikka meillä ei ole mitään syytä epäillä heidän sanojaan, ei tämä yhteys kuitenkaan ole ollut muuta kuin subjektiivinen. Tieteellisesti pätevää objektiivista todistusta on tuskin ollut tarjolla madame Blavatskyn kuoleman

jälkeen. Sitä suurempaa huomiota ansaitsevat nuo Mestarien kirjeet. Ne muodostavat epäamättömän historiallisen todistuksen siitä, että Teosofinen Seura alkuaikoinaan oli tekemisissä jodenkuiden salaperäisten olentojen kanssa.

On tietysti ennen koeteltu väittää, että madame Blavatsky oli ”keksinyt” Mestarit ja kirjoittanut itse heidän kirjeensä. Olihan hän siksi kyvykäs ja salaperäinen olento, että hän kukaties siihenkin olisi pystynyt. Suuri vaikeus tämän otaksuman tiellä oli vain se, että kirjeet usein saapuivat madame Blavatskyn ollessa satojen peninkulmien päässä, saapuivat joko ”yliluonnollisella” tavalla (esim. ilmasta pudoten) tai postitse paikasta, jossa H. P. B. ei ollut. Epäilijät kuitenkin mumisivat jotain rikostovereista j. n. e. Ja kun ei kirjeistä ollut julkaistuna muuta kuin otteita, oli hatara vedota niidenkään omaan sisäiseen todistusvoimaan.

Nämä vaikeudet ovat nyt voitettut. Alkuperäiset mestarikirjeet on typistymättöminä julkaistu painosta ja jokainen asianharrastaja on tilaisuudessa tutustumaan niihin.

Mikä on hänen vilpiton, luonnollinen ja väärentämätön arvostelunsa? Vaikken tietenkään saata puhua muusta kuin omasta vaikutelmastani, uskon, että se olisi jotakuinkin yleinen. Tämä vaikutelmani on seuraava:

Mestarikirjeet on kirjoittanut kaksi luonteeltaan aivan erilaista ihmistä. Toinen, M., on hallitsija- ja kasvattajaluonne, toinen, K. H., on opettaja. M. kirjoittaa lyhyesti, K. H. selittää omantunnon tarkasti ja laajalti. M:n kirjeitä on vain harvoja, jota vastoin K. H:n kirjeet täyttävät kokonaisen niteen, ollen usein pienen kirjan kokoisia.

Kirjeiden sisäinen todistusvoima on siinä, että ne silminnähävästi ovat elävien ihmisten kirjoittamia. Joka riviltä huokuu elävä, nerokas, jalo, viisas persoonallisuus. Mikä ylevä rauhallisuus K. H:n sanoissa ja opetuksissa, mikä tahdon voima, mikä älyn

terävyys M:n ytimekkäissä lauseissa! Ja ennen kaikkea: mitä hämmästyttäviä tietoja ne antavat meille Mestareiden jokapäiväisestä elämästä, työstä ja tavoista!

Niin ”jännittävää” kirjaa en ole pitkiin, pitkiin aikoihin lukenut.

Mahdotonta on, että madame Blavatsky tai kukaan muu kirjailija olisi mestarikirjeitä sepittänyt, vieläpä sepittänyt petollisessa mielessä. Paljas ajatus on inhottava ja hävettävä. Kaikille epäilijöille sanon: lukekaa kirjeet semmoisina kuin ne on julkaistu Mr. A. T. Barkerin toimesta.

Ruusu-Risti maaliskuu 1925

Teosofisen Seuran pää-äänenkannattajan, Mrs. Besantin toimittaman ”Theosophistin” tämän vuoden helmikuun numerossa julkaistaan erään L. A. Compton-Rickettin kirjoittama artikkeli nimeltä *Vaikutelmia kirjasta ”Mestarein alkuaikaiset opetukset”*. Mainittu kirja on Mr. Jinarajadasan toimittama jatko niihin ”Viisauden Mestarein kirjeihin”, jotka viime vuonna ilmestyivät suomeksikin. Jatkokirja on sekin aivan lyhyt, 270 sivua pientä kokoa, jota vastoin – kuten lukijani muistanevat – Mr. Barkerin julkaisemat ”Mahaatmakirjeet A. P. Sinnettille”, joista ensimmäinen painos ilmestyi Lontoossa 1923, käsittävät 492 tiheään painettua sivua suurta kokoa. Minkätähden Compton-Rickett vaikutelmia hakiessaan käyttää lähteenään Mr. Jinarajadasan toimittamia katkelmia eikä Mr. Barkerin julkaisemia alkuperäisiä Mestarikirjeitä, olkoon hänen oma asiansa; hänen vaikutelmansa herättivät sinään huomiotani, enkä voi olla sanomatta pari sanaa hänen ”Theosophistissa” painetun artikkelinsa johdosta.

Compton-Rickettin kirjoitus on kerrassaan huvittava. Äänensävyssään se on ylen kohtelias ja kunnioittavainen Mestareita kohtaan, mutta ajatuksillaan ja sanoillaan se repii palasiksi heidän opetuksensa ja te-

kee heidän personallisen sanomansa mittäväksi, he kun ovat taistelunhaluisia ja puolueellisia eivätkä ylevän kirkkaita kuin Olympoksen jumalat. Mestarit näet – puhun Compton-Rickettin vaikutelmista – halveksivat länsimaalaista sivistystä, tiedettä ja ennen kaikkea uskontoa; arvokasta ja hellää ymmärtämystä ja arvostelua odotamme turhaan! Mestarit ovat materialistisen järkeileviä, puhuvat kaiken alkuperästä kuin sokeasta voimasta ainakin ja viittaavat personalliseen jumalaan ja jumaliin silmiinpistävällä ylenkatseella.

”Ei missään puhuta mystillisestä kristinuskosta ja sen ’pyhimyksissä’ näkyvistä hedelmistä”, huudahtaa artikkelin kirjoittaja, ”ainoastaan kansanomaisen jumaluusopin järjettömästä hurskaudesta, jota vastoin perustaja Kristuksena ei ole olemassa. Ei ole mitään maailmanopettajaa, säälin herraa eli boodhisattvaa. Tietäkööt onnettomat petetyt kristityt, että kristityn ainoa todellinen Kristus on *Vaatsch*, ’mystillinen ääni’, jota vastoin ihminen Jeshu oli vain kuolevainen niinkuin kuka tahansa meistä, ja adepti enemmän oman sisäisen puhtaautensa ja pahan tuntemattomuutensa kautta kuin sen nojalla, mitä hän oli oppinut vihityiltä rabbiineiltaan. Siten Jeesusta ei esitetä suuremman olennon käyttövälineenä. On olemassa vain Jeesus ja Sana eli kosmologinen Kristus. Adepti tarkoittaa ehkä tässä yhteydessä paljasta vihittyä, mutta olkoon vihkimyksen aste mikä tahansa, hämmästyttävä on se viittaus, että vihityksi voisi tulla ihminen, joka ei tunne pahaa.”

Compton-Rickettin artikkeli on erinomainen todistus siitä, että se myöhempi teosofia, jonka Teosofisen Seuran enemmistö on meidän päivinäimme omaksunut, on etäännyntynyt kauas pois Mestarein alkuperäisestä sanomasta, koska tämä sanoma, jonka varsinainen julistaja oli H. P. Blavatsky, niin suuresti peloittaa ja oudoksuttaa T. S:n jäsentä! Se on myös selvä todistus siitä, että

nuoremmat T. S:n jäsenet eivät enää tunne tai paremmin sanoen eivät koskaan ole päässeet tuntemaan alkuperäistä teosofiaa. Ken minun laillani on yli kolmekymmentä vuotta seurannut teosofisen liikkeen vaiheita, ei saata muuta kuin iloita siitä, että Mestarein sanat ja opetukset jälleen vedetään päivän valoon. Minua huolestutti tämän vuosisadan alussa se uusi katolilaisuuteen ja kirkollisuuteen vivahtava henki, joka oli pujahtanut Teosofisen Seuran johtaviin piireihin; kirjoitin pahan silloin siitä artikkelin (kts. Teosofisk Tidskrift 1902, art. ”Teosofiska Samfundet”). Siihen uuteen henkeen olin itsekin vähällä vaipua, kunnes syntyi ”Idän Tähti” ja avasi silmäni.

Kun nyt meikäläinen ruusuristi-teosofi lukee arvostelun sellaisen kuin Compton--Rickettin ylläolevat sanat, hän varmaan asioita hieman pohtiessaan huomaa iloiseksi hämmästyksekseen, että Mestarein alkuperäiset opetukset ovat hänen ruusuristiläistä elämänymmärrystään, toisin sanoen, että hänen suomalainen ruusuristi-teosofiansa on juuri sama kuin Mestarein ja H. P. B:n alkuperäinen oppi. Kuinka muuten voisi ollakaan? Eihän totuus ole kuin yksi, vaikka sitä eri sanoilla ja nimillä esitettäisiinkin.

Compton-Rickettin vaikutelma on, että Mestarein kannalta ”kristinuskon perustaja Kristuksena ei ollut olemassa”; oli vain olemassa ihminen Jeesus. Niinpä niin. Myöhempi teosofinen oppi väitti, että Kristus oli erikoinen olento, ”maailmanopettaja”, korkea vihitty mestari, joka otti Jeesuksen ruumiin käyttövälineekseen. Vastoin tätä on Ruusu-Ristissä meillä opetettu, että mitään senkaltaista Kristusta ei ole ollut; mikäli mestareita ja maailmanopettajia on, ei heitä pidä nimittää Kristuksiksi persoonallisessa, substantiivisessa merkityksessä; tai jos heitä siksi nimitetään, on tarkasti huomautettava, että ”Kristus” on arvoniemi, laatusana samoin kuin Buddha; Kristus merkitsee ”voideltu”, niinkuin Buddha

merkitsee ”valistunut”. Ruusu-Ristissä on näet toiselta puolen opetettu, että Kristus käytettynä ainutlaatuisessa ja substantiivisessa merkityksessä on Jumalan Pojan eli Logoksen, Sanan, Maailmanjärjen ja rakkauden, Vaatshin nimenä. Sanskritinkielinen sana Vaatsh, jota Mestarit käyttivät kirjeissään, merkitsee ”sana”, s. o. ”logos”. Kristus on täten ”kosmologinen” eli paremmin ”kosmillinen” käsite. Ja Ruusu-Ristissä on niinikään teroitettu mieliin, että Jeesus oli ihminen, jota ei mikään muu inhimillinen olento ”maailmanopettaja” eli boodhisattva, käyttänyt puhetorvena, vaan joka itse Jeesuksena yhtyi Kristukseen, s. o. Logokseen, ja täten joutui sen Sanan eli Vaatshin eläväksitekiäjäksi ja ilmoittajaksi, joka aikojen aamusta ”oli ollut Jumalassa”.

Compton-Rickettiä hämmästyttää sanomattomasti, että Jeesus vain ”oman sisäisen puhtautensa ja pahan tuntemattomuutensa nojalla” oli adepti, s. o. Valkoisen Veljeskunnan vihitty jäsen. Etenkin pahan tuntemattomuus on käsittämätön hyve Compton-Ricketille.

Ehkä Compton-Rickett ei ole tullut ajatelleeksi, että hyvän tuntemusta ei liioin olisi, jos ei olisi pahan. Mitä varten olisimme olemassa, jos voisimme tuntea hyvän kokematta pahaa, jos voisimme tuntea onnea ja riemua tutustumatta kärsimykseen, suruun ja tuskaan, jos voisimme olla täydellisiä tietämättä, mitä on epätäydellisyys, heikkous ja synty? Turhaan maailman ja olemassaolon kova koulu silloin olisi pantu pystyyn! Olisihan ”Jumala” heti voinut luoda meidät täydellisiksi, onnellisiksi ja hyväiksi!

Jos siis Jeesus tiesi, mitä hyvyys, rakkaus, anteeksiantamus j. n. e. oli, täytyi hänen myös tuntea niiden vastakohtat. Miksikä siis hänestä sanotaan, että hän ei tuntenut pahaa? Siksi, että hän oli aikoja sitten – edellisissä ruumistuksissaan – oppinut pahan tuntemaan – ja pahan kautta hyvän. Hän oli pahan voittanut, lopullisesti itses-

sään voittanut, aikoja ennenkuin hän syntyi Jeesus Natsarealaisena. Jeesuksena hänen sydämensä, hänen luonteensa, koko hänen olemuksensa oli läpeensä puhdas ja hyvä. Jeesuksena hänen ei enää tarvinnut kokea syntiä missään muodossa, sillä synnin ainoa tarkoitus on opettaa meille täydellisyyttä, sydämen puhtautta – ja vaikkei se alussa näytä sitä opettavan, se lopulta varmasti herättää hyvyyden ja puhtauden kaipuuta väsyneessä synnintekijässä, – ja Jeesus oli jo oppinut täydellisyyden läksyn. Jeesus oli hyvä, sillä paha ei häntä missään muodossa viehättänyt. Jeesus oli viaton kuin lapsi, sentähden että hänen ei enää tarvinnut synnistä edes tietää. Hän oli kasvattanut itsensä

viattomaksi, – emmekä koskaan ymmärrä hänen sielunsa salaisuutta, ellemmme ota lukuun, että hän oli jälleensyntyvä olento kuten mekin ja esikoinen monista veljistä. Ainoastaan sentähden, että Jeesus siis ei tiennyt mitään pahasta, saattoi Jumalan Sana ottaa asuntonsa hänen sydämeensä ja täyttää ja läpäistä koko hänen olemuksensa.

Kaikki mitä Compton-Rickett lukee Mestareille viaksi heidän opetuksissaan, osoittautuu täten meikäläisen silmissä juuri siksi totuuden tiedoksi, johon mekin Mestarein ja ennen kaikkea Jeesuksen Kristuksen viitoittamaa tietä kulkien olemme näkemyksissämme päässeet.

Mikä on se tieto?

Se on niin yksinkertainen, niin lähellä oleva asia, että jokainen sen tietää, ja kuitenkin ihmiset eivät sitä tiedä. Tämä totuus on niin selvä, ja kuitenkin ihmiset aina koettavat peittää silmiään, niin etteivät sitä näkisi, varsinkin kun sanovat etsivänsä totuutta. Tämä ensimmäinen totuus, jonka ihminen näkee silloinkuin hänen järkensä on puhdistunut, on se, että olemme kaikki veljiä, kaikki, ei ainoastaan ihmiset, vaan myös eläimet ja luontokappaleet, enkelit ja jumalat. Sillä totuuden etsijä näkee, että kaikkien olentojen takana on yksi suuri tuntematon totuus, yksi suuri kaikkeus-elämä, jota nimitetään jumalaksi.

Pekka Ervast: Onko totuuden tieto saavutettavissa?

Hunnun takaa, silmukkaristi, ankh

Sauli Siekkinen

Historiassa silmukkaristi eli crux ansata esiintyy ensimmäiseksi muinaisilla egyptiläisillä. Heillä se esiintyi joko sellaisenaan amulettina, seinämaalauksissa että ankh-hieroglyfinä. ”Ankh” oli elämää tarkoittava sana muinaisen Egyptin kielessä, ja sitä tarkoittava hieroglyfi muistutti ristiä, jonka ylin sakara oli silmukan muotoinen. Myöhemmin Egyptin kristitty väestö, koptit,

omaksui ankh-symbolin oman uskontonsa tunnuksiksi. Symboli tunnetaan myös nimellä silmukkaristi (lat. crux ansata), koptilainen risti tai egyptiläinen risti.

Mistä silmukkaristi on tullut merkitsemään elämää, jää historian hämärään. Hieroglyfimerkki ankh esitti mahdollisesti sandaalin hihnaa, sillä sanat ’sandaali’ ja ’elämä’ ääntyivät samalla tavalla egyptin kielessä. Toinen vaihtoehtoinen tulkinta on miehisen kolminaisuuden ja naisellisen ympyrän yhteys, joka luo elämää. Jotkut Egyptin tuntijat yhdistävät ankhin ja Isiksen solmun ja uskovat molempien tulleen alunperin vyösoljesta, joita käytettiin uskonnollisissa seremonioissa. Egyptiläisessä seinämaalauksissa ankh-symboli kuvattiin etenkin kuolemanjälkeiseen elämään liittyvissä yhteyksissä, joissa jumalat ojensivat vainajalle ankhin avaimeksi tuonpuoleiseen

elämään. Ankh-symbolia käytettiin myös amulettina ja se puettiin vainajien kaulaan muumioinnin yhteydessä. Mielenkiintoista seikka on, että seinämaalauksissa ainoastaan jumalat saivat kantaa ankhia silmukasta. Tavalliset kuolevaiset pitivät sitä aina varresta kiinni. Ankh kuvattiin näin usein vainajan käteen muumioarkun kannessa yhdessä Isiksen solmun ja Osiriksen pylvään kanssa. Haudoista on löydetty myös ankhin muotoon valmistettuja peilejä. Haudoista löydetyt amuletit ja muut ankhin muotoon tehdyt esineet ovat olleet aina kultaisia tai kuparisia. Hopeisia ankhejä ei juurikaan tavata. Tämä siksi koska muinaisille egyptiläisillekin kulta oli auringon symboli ja ankh on tavalla tai toisella yhdistetty aurinkoon. Joissakin seinämaalauksissa auringon säteet on kuvattu ankh-hieroglyfeillä. Tämä on tavallista varsinkin Amarnan taiteessa, jossa Aton, auringonkehrä siunaa kuninkaallista perhettä ankheilla.

Ankhia sanotaan Niilin avaimeksi. Sen voidaan tulkita symboloivan Niiliä ja koko Egyptiä: silmukka on Niilin suisto ja varsi sen uoma. Vaakasuoja viiva kuvaa Niilin hedelmällisiä rantoja ja niiden kuulumista yhteen maahan. Ankh on myös mysteerioiden avain, joka siten kuului ainoastaan jumalille. Mysteeriota kuvaavissa maalauksissa jumalat yleensä pitävät tuota ristiä vihittävien suun edessä ja ikään kuin syöttävät sen heille. Vihittävät saavat salaista tietoa, jonka he nielevät ja jota tekee heidät jumalien kaltaisiksi. Silmukkaristi itsessään on vihityn vertauskuva. Pystysuora viiva on selkäranka, jossa alemmat viisi chakraa ja Kundalinituli sijaitsevat. Silmukka ylhäällä on pää tai pikemminkin Kundalinitulen heräämisestä avautunut täysin toimiva kruunuchakra. Vaakasuoja viiva, joka leikkaa pystysuoran, on ihmisen kaksi kättä, joilla hän työskentelee tässä maailmassa. Vihityn työkenttä on sekä sisäinen chakrajärjestelmä että ulkoinen maailma, jossa hänen tulee palvella ja johdattaa muita olentoja.

Viisauden Mestarien kirjeet – totta vai tarua?

Esitelmä Ruusu-Ristin kesäkurssilla
4.7.2010

Antti Savinainen

Johdanto

Esittelen ja arvioin aluksi hieman Teosofisen Seuran ohjelmaa ja teosofisen liikkeen takana olleita mestareita Pekka Ervastin (PE) antamien tietojen valossa. Sitten tarkastelen Viisauden Mestareiden kirjeitä ja niitä kohtaan esitettyä kritiikkiä, joka on varsin painavaa. Esittelen myös mestarikirjeiden eettisiä ohjeita. Lopuksi teen yhteenvedon, jossa koetan punnita kritiikkiä ja mestarien suhdetta nykyiseen teosofisen liikkeeseen. Olen tehnyt tämän pienen esityksen ajatellen, että totuus on – paitsi uskontoja – myös teosofisia ”pyhiä” kirjoituksia ylempänä.

Mestarit ja teosofinen liike

Teosofisen Seuran ohjelma

Teosofinen Seura perustettiin New Yorkissa vuonna 1875 H.P. Blavatskyn (HPB) ja H.S. Olcottin toimesta. Miksi seura sitten perustettiin? Seuran tarkoitus ilmenee sen ohjelmasta, joka sai vuonna 1885 seuraavan muodon:

1) Muodostaa ihmiskunnan yleisen veljeyden ydin huolimatta rodun, uskontunustuksen, sukupuolen, yhteiskuntaluokan taikka ihonvärin eroavaisuudesta.

Nykyään tämä ohjelmakohta ei aiheuta suurta hämmästyä; vastaava ajatus löytyy YK:n ihmisoikeuksien julistuksesta. Ohjelmakohtaa kannattaa kuitenkin pohtia aikansa kontekstissa: Yhdysvalloissa orjuus oli

lakkautettu vasta vuonna 1865, ja Iso-Britannia toimi Intiassa ja monessa muussakin maassa siirtomaaisäntänä. Ajatus siitä, että valkoinen *mies* olisi tasa-arvoinen mustan ihmisen tai intialaisen kanssa oli sivistyneistönkin piirissä vielä varsin uusi. Ikävä kyllä ajatus ihmisten veljeydestä ei ole vieläkaan käytännössä toteutunut edes ulkoisessa merkityksessään.

Ohjelmakohdassa on vielä huomattava, että siinä tavoitellaan veljeyden *ytimen* muodostamista. Ilmeisesti tavoitteena oli, että veljeyks olisi ensin toteutettava pienessä ryhmässä ennen kuin se toden teolla voisi levitä laajemmalle ihmiskuntaan. Käsittääkseni veljeyden ytimen muodostaminen on edelleen ajankohtainen kaikille teosofisille ryhmille.

2) Antaa virikkeitä vertailevan uskontotieteen, filosofian ja luonnontieteiden tutkimukseen.

Arvelen, että tämän kohdan merkitys on ollut suurin teosofien itsensä kohdalla. Kriittisenä huomiona voi sanoa, että tämän ohjelmakohdan vaikutus uskontotieteeseen ja filosofiaan lienee ollut marginaalinen ja nykyisen luonnontieteen osalta täysin merkityksetön. Palaan vielä luonnontieteeseen mestarikirjeiden yhteydessä.

3) Tutkia luonnon selvittämättömiä lakeja ja ihmisessä piileviä voimia.

TS:ssä oli alkuaikoina tähän suuntaan paljon mielenkiintoa: ilmiöt herättivät suurta kiinnostusta vakavissakin pyrkijöissä. Ja ilmiöitä tapahtuikin varsinkin HPB:n yhteydessä. Niistä näyttää kuitenkin jälkiviisaasti katsoen olleen enemmän haittaa kuin hyötyä teosofiselle liikkeelle: ilmiöt saivat aikaan huijausyytteitä varsinkin ns. Hodgsonin raportin jälkeen (tästä hieman tuonnempaan lisää). Myös PE, joka suhtautui suurella

kunnioituksella ja rakkaudella HPB:hen, sanoi että HPB:n mediumistinen karma ei ilmiöiden vuoksi tyhjentynyt.

Nykyisessä TS:ssä ihmisessä piilevien voimien tutkiminen tulkitaan kehotuksena harjoittaa meditaatiota ja itsetuntemusta. Pidän tätä tulkintaa erinomaisena myös ruusuristiläisestä näkökulmasta.

Pekka Ervast ja teosofian mestarit

PE antaa seuran perustamisen henkisestä taustasta hyvin mielenkiintoisen kuvauksen. Hän kertoo esitelmässään *HPB ja itämainen okkultismi* (Ervast, 1995), että Valokoinen Veljeskunta piti 1800-luvun alussa kokouksen, jossa keskusteltiin teosofisen liikkeen perustamisesta. Kaksi länsimaista mestaria – Saint Germain ja englantilainen mestari – olivat sitä mieltä, että länsimaat eivät olleet valmiita ottamaan henkistä tietoa vastaan. Englantilainen mestari sanoi PE:n mukaan jopa näin: ”Ne [länsimaalaiset] ovat niin typeriä, että kohtelevat hyvän tekijäänsä kuin siat ja koirat, purevat niitä, jotka hyvää tekevät.” Myöhemmin historia osoitti, että varsinkin HPB sai osansa tällaisesta kohtelusta. Kokouksessa kuitenkin Morya ja Kuthumi ilmaisivat halunsa yrittää, ja tähän muut lupasivat apunsa. Erityisesti länsimaaisen Ruusu-Risti-looshin jäsenet esittivät, että ensin on esitettävä vanhan liiton tie ja vasta myöhemmin uuden liiton tie.

Ainakin ruusuristiläiselle lukijalle syntyy vaikutelma siitä, että kyseessä on kokouksen silminnäkijäkuvaus. (Tietysti kriittisestä lukijasta kuvaus voi vaikuttaa sadunomaiselta fiktiolta.) Kuvauksessa on joka tapauksessa nähtävissä hyvin perusteltu ajatus, jos mestareiden olemassaolo ylipäättään hyväksytään. On nimittäin uskottavaa, että mestarien muodostama Veljeskunta suunnitteli

etukäteen teosofisen tiedon antamista maailmalle. Mestarikirjeissä mainitaankin, että Morya ja Kuthumi etsivät sopivaa henkilöä pitkään ja päätyivät HPB:hen.

Mestarien olemassaolo aiheutti aikanaan suurta epäilystä ja lienee tänäänkin monelle ei-teosofille vaikea hyväksyä. Toisaalta jos ihmisen henkinen evoluutio hyväksytään, on siitä luonnollisena seurauksena edistyneempien yksilöiden olemassaolo; uskontojen perustajat ovat tästä historiallisena esimerkkinä. Lisäksi teosofian mestarien olemassaolo oli kokemuseräinen selviö TS:n perustajille, ja heidän olemassaolostaan löytyy todisteita myös ei-teosofisista lähteistä (Niinimäki, 1979). Meille ruusuristiläisille lienee merkitystä myös PE:n omaan kokemukseen perustuvalla tiedolla mestareiden todellisuudesta. Onpa jopa esitetty, että Morya olisi PE:nkin mestari. Itse pidän tätä mahdollisena. Näin sanottuani voisi ajatella, että Viisauden Mestarien kirjeet ovat paras lähde saada selville, mitä mestarit todella opettivat ja ajattelivat. Katsotaan asiaa tarkemmin.

Viisauden Mestarien kirjeet

Kirjeiden luonnehdintaa

Kirjeitä kutsutaan myös mahatmakirjeiksi. Niitä tuli vuosina 1870–1900, useimmat vuosina 1880–1886. Kirjeiden kokonaismäärä on laskutavasta riippuen noin 300. Käsittelen tässä esityksessä lähinnä Kuthumiin ja Moryan vuonna 1880–1885 A.P. Sinnettille lähettämiä kirjeitä (Barker, 1932). Sinnettin saamia alkuperäiskirjeitä säilytetään British Libraryssa (aikaisemmin ne olivat British Museumissa, kuten sain kuulla, kun toiveikkaana kyselin sieltä kirjeitä pari vuotta sitten).

Miten kirjeet sitten kirjoitettiin? Alussa Sinnett ajatteli, että mestari ensin todella

kirjoitti kirjeet ja sitten lähetti ne eteenpäin jollakin okkulttisella tavalla. Teosofisessa kirjallisuudessa onkin useita selostuksia kirjeiden synnystä ja lähettämisestä, tässä joitakin esimerkkejä (Niinimäki, 1979):

1. Kirjeet saattoivat pudota vastaanottajan olkapäälle tai muuten ilmestyä odottamattomiin paikkoihin ja suljettuihin tiloihin.
2. HPB tai joku muu tseela kirjoitti kirjeet tai osan niistä kuunnellessaan selväkuuloisesti mestarin sanelua.
3. Kirjeitä tuli myös tavallisessa postissa.

Kuthumi kertoo itse kirjeessään Sinnetille, että heidän yhteytensä ulkomaailmaan (viestit ja kirjeet) tapahtuu yleensä tseelojen kautta jonkinlaisen telepaattisen yhteyden välityksellä; mestarikirjeissä menetelmää kutsutaan ”presipitaatioksi”. Kuthumin mukaan kirjeet on silti kirjoitettu heidän käsialallaan. Mestarit eivät jälkikäteen juuri koskaan tarkistaneet kirjeitä, vaikka tseela on saattanutkin ottaa viestin joltain osin virheellisesti vastaan.

Sinnetin saamat kirjeet jakautuvat aihepiirinsä puolesta kahteen osaan: ”Filosofiset ja tietopuoliset opetukset” ja ”Koeaika ja tseelakausi” (englanninkielinen kirja ”The Mahatma Letters” jakautuu seitsemään osaan: 1. Salainen maailma -sarja, 2. Filosofiset ja tietopuoliset opetukset, 3. Koeaika ja tseelakausi, 4. Phoenix-hanke ja Intian tila, 5. Lontoon loosi ja Teosofinen Seura, 6. Spiritismi ja ilmiöt, 7. Sekalaiset kirjeet). Tietopuoliset opetukset käsittelevät kosmisia tasoja, planeettakierroksia ja kuolemanjälkeistä elämää. Opetukset kuolemanjälkeisestä elämästä pyrkivät oikaisemaan meedioiden välittämiä spiritualistisia käsityksiä, jotka olivat tuolloin muodissa ja taitavatpa olla suosittuja vielä nykyaikana. Sinnett kirjoitti kirjeiden pohjalta mm. kirjat ”Occult World” (suomennettu nimellä ”Salainen maailma”) ja ”Esoteric Budd-

hism”. Itse kirjeitä ei alun perin tarkoitettu julkaistavaksi.

Opetuksissa on buddhalainen viritys (tai paremminkin esoteerisen buddhalaisuuden viritys). Tämä saa tukea mm. länsimaisesta buddhalaisuudesta edustavan Christmas Humphreysin kannasta (Niinimäki, 1979), jonka mukaan opetukset ovat sopusoinnussa mahayana-buddhalaisuuden opetuksien kanssa ilmaisten kyseistä traditiota länsimaisella tavalla. (Tosin Humphreys oli myös teosofi, joten lausunnon antaja on jäävi.)

Mestarikirjeiden kritiikkiä

Hodgsonin raportti ja mestarikirjeet

Psykkinen tutkimusseura (Society for Psychical Research, SPR) kiinnostui HPB:stä ja mestarikirjeistä Sinnetin kirjojen kautta. Niinpä SPR tilasi Richard Hodgsonilta raportin. Hodgson julkaisi raporttinsa vuonna 1885 ja esitti, että mestarikirjeet ovat HPB:n kirjoittamia eli siis väärennöksiä. HPB:n maine maailman silmissä tahrantui kenties peruuttamattomasti; HPB ei elinaikanaan saanut tilaisuutta kunnolliseen puolustautumiseen.

Hodgson perusteli johtopäätöksensä mestarikirjeiden käsialatutkimuksella. Kesti noin 100 vuotta ennen kuin tähän syytökseen saatiin perusteellinen vastaus Vernon Harrisonin toimesta. Hän oli Psykkisen tutkimusseuran jäsen, joka oli poikkeuksellisen hyvin paneutunut tekstiväärennöksiin; hän toimi myös oikeudessa asiantuntijana väärennöstapauksissa. Harrison tutki Sinnetin saamia mestarikirjeitä ja päätyi seuraaviin tuloksiin (Harrison, 1997):

- Mestarien kirjeet eivät ole HPB:n kirjoittamia (ainakaan suurin osa).
- Kuthumia hän pitää elävänä ihmisenä, jolla on oma tyypillinen käsialansa, jota kukaan ei pysty johtonmukaisesti monen

vuoden aikana jäljentämään.

Harrisonin tutkimuksen tulokset julkaisiin SPR:n lehdessä vuonna 1986, mitä voi pitää HPB:n maineenpalautuksena. (Toisin Harrison ei sulje pois mahdollisuutta, että HPB olisi kirjoittanut kirjeet jossakin *muuntuneessa* tajunnantilassa.) Ikävä kyllä maineen palautuksesta tietänevät lähinnä vain SPR:n jäsenet ja teosofit. Netistä luettavissa oleva Haaviston (2001) kirjoitus on hyvä esitys tapahtumista ja Harrisonin tutkimustuloksista.

Mestarit ja Tiibet

Jo 1800-luvun tutkija W.E. Coleman oli esittänyt kriittisiä huomioita mestarikirjeiden Tiibet-viittauksista. Hän kirjoitti Niinimäen (1979) mukaan:

”Näissä kirjeissä on lukuisasti otteita buddhalaisista kirjoista, joiden väitetään olevan mahatmisten kirjoittajien itsensä käännöksiä originaaleista. Näiden kirjeiden mukaan adeptit osaavat sanskritia, tiibetiä, palia ja kiinaa. Olen seurannut jokaisen näissä kirjeissä buddhalaisesta kirjallisuudesta otetun lainauksen jälkiä ja ne on kaikki kopioitu yleisesti käytetyistä englantilaisista käännöksistä mukaan lukien jopa englantilaisten kääntäjien nootit ja selitykset... Toisissa paikoissa, missä adepti (?) käyttää omaa kieltään buddhalaisten termien ja ideoiden selityksissä, huomaa, että hänen otaksuttu alkuperäiskielensä kopioitiin lähes sanasta sanaan Rhys Davidsin Buddhism’ista ja muista kirjoista.”

Niinimäki toteaa, että myös eräät toiset tutkijat (Haren veljekset, jotka olivat entisiä teosofejia) tulivat vastaaviin tuloksiin. Haren veljesten mukaan mahatmakirjeiden kielellinen tyyli ja ilmaisut vaikuttavat ei-orientaalisilta ja sanojen horjuvista ja virheellisistä kirjoitustavoista päätellen aina-kaan useimpien kirjeiden kirjoittajat eivät osanneet em. orientaalisia kieliä. Lisäksi

tiedot itämaisista teksteistä on selvästi hankittu eurooppalaisilla kielillä julkaistusta kirjallisuudesta, ei alkuperäisistä itämaisista lähteistä.

Luin Niinimäen kokoaman kritiikin jo parikymmentä vuotta sitten, mutta sivuutin sen varsin nopeasti. Enää en voi sitä sivuuttaa, koska päivänvaloon on tullut uutta tietoa. Viisauden Mestarien kirjeissä on eräs mieleenpainuva tarina kirjeestä, joka osittain tuhoutui Kuthumin pienen huolimattomuuden seurauksena: pukki söi suuren osan kirjeestä. Kuthumi kertoo, ettei hänellä ollut oikeutta korjata kirjettä tässä tilanteessa. Tsoohan huomasi hänen ongelmansa ja tuli apuun sanomalla *Kam mi ts’har* eli ”Minä teen sen”. Kirjeen uudistus oli kuulemma erittäin onnistunut (kertomus löytyy ”Koeaika ja tseelakausi” -osan kirjeestä LIV, s. 227-229).

Tarina on hauska, mutta mikä siinä sitten on outoa (lukuun ottamatta ihmeellistä kirjeen ennalleen palauttamista)? Alla oleva kuva on kopioitu T.H. Lewinin Tiibetin kielen käsikirjasta (”A Manual of Tibetan”), joka on julkaistu vuonna 1879 Kalkutassa (Goyios, 2009).

Kam mi ts’har on lauseen fragmentti, joka voidaan kääntää suomeksi ilmaisulla ”tai ei tehdä/saattaa loppuun”. Irralleen otettuna se ei merkitse ”minä teen sen”, vaikka Lewinin kirjan taitosta voisi niin kuvitella. Vaikuttaa siltä, että kirjeen kirjoittaja on katsonut kyseisen kohdan länsimaalaisen tutkijan tiibetin kielen harjoituskirjasta osaamatta lainkaan tiibetiä. Goyios antaa myös toisen esimerkin, jossa tiibetinkielen lainaus on käännetty täsmälleen samalla tavalla kuin Lewinin kirjassa. Se ei sinänsä todistaisi mitään, mutta mestarikirjeen kuoren kirjoittaja on kopioinut Lewinin kirjan painovirheetkin mukaan. Goyioksen johtopäätös on, että kirjeiden kirjoittaja ei ole osannut tiibetin kieltä.

Miten nämä ristiriitaisuudet ovat selitettävissä? Jos asiaa katsoo teosofian ulkopuolelta, vastaus on selvä: kirjeiden kirjoittaja on huijannut lukijaa esiintymällä Tiibetin tuntijana. Samalla koko kirjeiden luotettavuus kyseenalaistuu: jos tässä on tehty petos, niin miten voimme luottaa muuhunkaan tekstiin? Jouni Marjanen on tutkinut kirjeitä vuosien ajan (hän on mm. julkaissut kirjan ”Mahatmat Morya ja Kuthumi”) ja esitti mahdollisen selityksen kysyttyäni asiasta sähköpostitse: Tiibet-yhteys saattaa olla hämäystä. Marjasen tulkinnan mukaan HPB halusi suojella mestareita ja heidän kotirauhaansa mahdollisilta tunkeilijoilta. Tätä tukee se, että Sinnetin kirjeenvaihdon aikana mahatmojen asuinpaikat on sijoitettu Tiibetiin ja etenkin sen keskiosiin (Marjanen, 1996, s. 81, 88, 103, 108), kun taas toisissa lähteissä (Marjanen, 1996, s. 18–19, 62) Kuthumin koti ja veljeskunnan vihkimyspaikka olivat Pohjois-Intiassa. Mikään ei tietysti estä mestareita muuttamasta tai pitämällä useita asuntoja.

Mistä sitten aiheutuvat ei-orientaaliset ilmaisut kirjoittajilta, joiden olettaisi tuntevan buddhalaisuuden ja esoterismin lähteitä alkuperäisillä kielillä? Viisauden Mestarien kirjeissä annetaan yksi selitys, joka saattaisi selittää asiaa. Kuthumi kertoo ottavansa ajatuksia akashasta; osa ajatuksista on saatettu julkaista jossakin päin maailmaa ja osa olla kokonaan julkaisematonta. Asiaan saattoi vaikuttaa myös se, että useimpien kirjeiden ”presipitoijina” toimivat tseelat, jotka eivät ehkä osanneet esimerkiksi tiibetia. Lisäksi on huomattava, että kirjeet kirjoitettiin melkein kauttaaltaan englanninkielellä. Tämäkin voisi selittää länsimaisten lähteiden käytön; näin säästyy kääntämisen vaiva.

Nämä selitykset pyrkivät näkemään asiat teosofian kannalta parhain päin; lukija voi itse päättää vastaavatko nämä kaikkiin oikeutettuihin epäilyksiin. Katsotaan seuraavaksi mestarien opetuksia tieteestä.

Mestarikirjeiden tieteelliset lausunnot

TS:n ohjelmasta käy ilmi, että sen tarkoitus oli antaa virikkeitä luonnontieteen tutkimukseen. Kuthumi kirjoittikin eräässä kirjeessään: ”Tiede on paras liittolaisemme”. Toisaalta mestarit kritisoivat aikansa (1800-luvun) tiedettä ja esittävät selityksiä moniin Sinnetin tekemiin tieteellisiin kysymyksiin. Käsittelen muutamaa esimerkkiä.

Meteoriittitomu

Kuthumi kirjoittaa (tai jokin tseela hänen ohjauksessaan): ”Tiede ei luullakseni nykyään pohdi sitä seikkaa, että maa vetää magneettina puoleensa meteoriittitomuja, ja että tämä puolestaan vaikuttaa äkilliseen lämpö määrän muutoksiin, varsinkin tuottaen kuumuutta ja pakkasta.”

Tästä lainauksesta kirjeiden toimittaja A.T. Barker mainitsee, että samanlainen teoria oli esitetty kahden länsimaisen tutkijan toimesta muutamaa vuotta aikaisemmin; teoria oli hylätty. Mestarin selitys jatkuu:

”Korkealla maanpinnan yläpuolella on ilma kyllästetty ja avaruus täytetty magneettisella eli meteoriittisellä tomulla, joka ei edes kuulu meidän aurinkokuntaamme... Auringolla ei ole minkäänlaista yhteyttä sateen kanssa ja hyvin vähän kuumuuden kanssa... Joka tapauksessa me kaikki tiedämme, että se lämpö, jonka maa saa auringon säteilystä on korkeintaan kolmasosa ellei vähemmän kuin se lämpö, jonka se saa suoraan meteoreista”.

Maan yläilmakehään saapuvan auringon säteilyn intensiteettiä seurataan satelliittimittauksilla, jotka siis tapahtuvat ”korkealla maanpinnan yläpuolella”. Millainenhan maapallon ilmasto olisi, jos meteorit tai meteoriitit todella toisivat vielä kolme kertaa enemmän lämpöä? (Wikipedian mukaan maan ilmakehään osuu vuorokaudessa noin 10–100 tonnia meteoriittiaineista;

75 % siitä on läpimitaltaan alle 1 mm.) Mestarikirjeen kirjoittaja on oikeassa siinä, että ”meteoriittitoma” kyllä saapuu maan ilmakehään, mutta sen tuoma energia on mitätön auringosta saapuvaan energiaan verrattuna. On mielenkiintoista todeta, että meteoriastronomia sai alkunsa 1800-luvun viimeisinä vuosikymmeninä. Tässä vaikuttaa siltä, että mestarikirjeen kirjoittaja on seurannut aikansa tiedettä; lausunnot meteoriiteista ovat kuitenkin nykytieteen valossa kestäättömiä.

Valon nopeudesta

Kuthumi kirjoittaa: ”Ne tulokset [valon nopeuden mittaukset vuonna 1849] ovat kuitenkin oikeita [aikaisemmin mainitaan: ”lähimain oikeita”] ainoastaan sikäli kuin on kysymys valon nopeudesta Maan ja sen ilmakehän ylempien kerrosten välillä... He voivat sanoa, että laskut ovat toistaiseksi oikeita. Jos he voisivat mitata valoa ilmakehämme yläpuolella, niin he huomaisivat niiden olevan väärä.”

Kirjoittaja on oikeassa siinä, että vuonna 1849 mittaukset olivat vain likimain oikeita. Kuitenkaan ilmakehän yläpuoli ei tarjoa mitään yllätyksiä valon nopeuden suhteen, kuten kirjoittaja esittää (tietysti ilma hidastaa hiukan valon nopeutta, mutta sen merkitys on vain noin 0,3 promillea).

Energian säilymisestä ja potentiaalienergiasta

Kuthumi kritisoi potentiaalienergian käsitettä ja antaa esimerkin: ”Heitän kiven muurarille, joka rakentaa temppelin kattoon. Hän ottaa sen vastaan ja kiinnittää kattoon. Painovoima voitti sen eteenpäin ajavan energian, joka aiheutti kiven ylöspäisen liikunnan ja nousevan kiven dynaamisen energian [liike-energia?], ja se lakkasi nousemasta... Mikään luonnollinen voima ei

nyt voi sitä enää liikuttaa, siksi siinä ei ole enää potentiaalista energiaa.”

No niin, kirjoittajan selitys painovoiman ”voittamisesta” on nykyfysiikan (ja oli jo 1800-luvun lopun fysiikan) valossa vähintäänkin harhaanjohtava. Kuthumi antaa myös toisen esimerkin, joka vahvistaa johtopäätökseni: kirjoittaja ei ole ymmärtänyt potentiaalienergian käsitettä. Lukija voi itse päätellä, mitä tapahtuu, jos kivi sattuukin irtoamaan katosta: ilmeisesti kivellä on sitenkin potentiaalienergiaa lattian suhteen. Voin vakuuttaa lukijalle, että fysiikassa potentiaalienergian käsite on hyvin määritelty.

Kuthumi esittää fysiikan kannalta vieläkin vakavamman väitteen: hän kieltää energian säilymislain pätevyyden. Energian säilymislaki on modernin fysiikan kulmakivi eikä siihen ole havaittu yhtään poikkeusta (kvanttimekaniikka tuo siihen pienen lisäjuonteeseen mutta ei muuta itse asiaa). Huomautan vielä, että oikeastaan kaikki tekniikka perustuu tavalla tai toisella energian säilymislakiin; kyseessä ei ole siis vain jokin tiedemiesten ”teoria”, joka voisi helposti olla toisinkin.

Yhteenvetona voin käsityksenäni todeta, että mestarikirjeiden tieteelliset ilmoitukset näyttävän olevan vanhentuneita ja paikoitellen täysin virheellisiä. On sanottu, että Raamattua ei kannata lukea luonnontieteen oppikirjana; samaa voin suositella mestarikirjeiden osalta.

Tieteen virheelliset lausunnot eivät minua lopulta kovin paljon yllätä. Viisauden Mestarit ovat teosofiankin tulkinnan mukaan adepteja nimenomaan henkisissä kysymyksissä ja luonnon salaisen puolen osalta; he eivät ole kaikkien alojen superprofessoreja kuten ehkä joissakin teosofisissa lähteissä joskus annetaan ymmärtää. Esimerkiksi PE oli käsitykseni mukaan vihitty, mutta hänen luonnontieteelliset tietonsa olivat korkeintaan hyvää maallikkotasoa.

Toisaalta olisiko ollut siunauksellista, jos 1800-luvun tiede todella olisi saanut käsiinsä uusia luonnonlakeja? Tähänastinen kokemus osoittaa, että tieteen keksinnöillä on usein sovelluksia myös elämää tuhoavissa pyrkimyksissä (mm. sodankäynti).

Näiden selitysten vasta-argumenttina voidaan kysyä, miksi sitten ylipäättään vastata tieteellisiin kysymyksiin, jos niihin ei oikeasti tiedetä vastausta tai vastauksia ei syystä tai toisesta voida antaa? Lisäksi tieteelliset lausunnot esitetään aivan samalla varmuudella kuin henkisetkin lainalaisuudet.

Siirrytään lopuksi aiheeseen, joka on mielestäni mestarikirjeiden hienoa ja kestäväää sanomaa: niiden eettiset opetukset.

Mestarikirjeiden eettisiä opetuksia

”Yleinen veljeys ei ole tyhjä sanontatapa... Se on ainoa perusta yleismaailmalliselle moraalille. Jos se on unelma, on se ainakin ylevä unelma ihmissuvun onneksi, ja se on todellisen adeptin pyrkimys.”

”Sen, joka tahtoo oppia tuntemaan luonnon salattuja (eläviä) voimia, pitää kohdistaa kaikki ponnistuksensa korkeimman ihanteen toteuttamiseen uhrautuvaisuuden, ihmisrakkauden ja kaikkia luotuja käsittävän jumalallisen hyvän tahdon avulla...”

- Tämä on meidänkin tavoitteemme ruusuristoläisinä ja teosofeina: tulla ihmiskunnan palvelijoiksi eli yleisen veljeyden toteuttajiksi.

”...meidän silmissämme korkeimpiakin ihmiskunnan menestymiseen tähtääviä pyrkimyksiä tahraa itsekkyyys, jos ihmisystävän ajatuksissa piilee oman edun tavoittelun varjokin taikka taipumusta vääryyden tekemiseen, silloinkin kun nämä ovat olemassa hänen itsensä niitä tajuamatta.”

”Ennen kuin olet teoissasi näyttänyt mo-

tiiviesi puhtauden ja tyyneyden, sinulle ei ole lupa antaa opetusta.”

- Mestarikirjeet korostavat vaikuttimien ensisijaista merkitystä kaikessa henkisessä pyrkimyksessä.

”Ensimmäinen askel täydellisyyden tiellä on sisäinen puhdistus. Sitä ei saavuteta silmänräpäyksessä... vaan sarja perättäisiä ruumistuksia tarvitaan syrjäyttämään niitä vaikutuksia, joiden syyt ovat menneisyydessä...”

- Ruusuristoläisille totuuden etsiminen on juuri puhdistuksen tien kulkemista; avaimet tähän löytyvät mm. Vuorisaaressa.

”Jokaisessa ihmisolennossa piilee suuria mahdollisuuksia ja adeptin velvollisuus on ympäröidä tseelaksi pyrkijä olosuhteilla, jotka antavat hänelle tilaisuuden valita ’oikean käden tien’ - jos hän siihen kykenee.”

- Tseela saavuttaa voimia, jotka epäluotettavissa käsissä ovat hyvin vaarallisia; tästä näkökulmasta voi hyvin ymmärtää koettelemisen välttämättömyyden.

”...vihkimyksessä saavutettava henkinen valo paljastaa sisäisen ihmisen ja saattaa päivänvaloon sekä paheen että hyveen vielä uinuvat siemenet.”

- Näin sanotaan myös jokaisesta vakavasta pyrkijästä jo ennen vihkimystäkin; mitä vakavampi pyrkimys, sen selvemmin kyseiset sanat käyvät toteen.

”...oppikaa olemaan uskollisia mieluumin itse aatteelle kuin minulle [Kuthumi], mitättömälle.”

- tähän liittyy myös seuraava Annie Besantin Kuthumilta saama mestarikirje vuonna 1900 (siis 9 vuotta HPB:n kuoleman jälkeen; käsiala oli todellakin sama kuin Sin-

nettiin saamissa Kuthumin kirjeissä)

”...’Mestareista’ saarnaaminen on hiljaa, mutta päättäväisesti lopetettava. Jättäkää jumaloiminen ja palvelu yksinomaan sille Ylevälle Hengelle, josta jokainen on osa. Nimettömästi ja hiljaa me toimimme, ja alituiset viittaukset meihin ja meidän nimmemme toistaminen synnyttää sekavan auran, joka haittaa työtämme...”

- Toivottavasti tämä esitelmä ei liiaksi häiritse mestarien työtä.

Mestareiden eettinen perusta tulee hyvin esille myös ns. Mahatsoohanin kirjeestä, jossa vastataan Sinnettin ja Humen ehdotukseen esoteerisen koulun perustamisesta (Jinarajadasa, 1947, s. 7–14). Yhteenvedona voin todeta, että mestarikirjeiden etiikka on todella ylevää.

Mestarit varoittavat pyrkimästä oppilaaksi liian aikaisin, mestarikirjeiden mukaan kukaan länsimaisista pyrkijöistä ei onnistunut; vain Damodarin sanotaan onnistuneen. Tosin Sinnett ja Olcott olivat *maallikkotseeloja*, joille asetetut vaatimukset ovat vähemmän ankaria. Me olemme Ruusu-Ristissä oppineet ajattelemaan, että ensin on käytävä puhdistuksen tie mystillisen Kristuksen syntymiseen saakka. Vasta silloin olemme oikein valmistuneita vihkimykseen ja mestarin oppilaiksi.

Pohdintaa

Mestarikirjeet ovat hämmentäviä. Toisaalta niissä on erittäin korkeaa eettistä opetusta ja opetukset esimerkiksi kuolemanjälkeisestä elämästä ovat syvällisiä, ainakin jos niitä luotaa PE:n antamien opetusten valossa. Niissä on myös tietynlainen sisäinen todistus: kirjeitä lukiessa syntyy vaikutelma todellisista ihmiskunnan auttajista. Tiedän

myös, että jotkut kokevat mestarikirjeet hyvin kohottavina ja vaikuttavina; tähän voin itsekkin yhtyä. Toisaalta mestarikirjeissä on kummallista plagiarismia länsimaisista lähteistä ja selvästi virheellisiä lausuntoja ainakin tieteestä. Plagiarismiin ainakin osittaisen selityksen antanee kirjeiden synty tapa: ne eivät ole yleensä suoraan Kuthumin tai Moryan kirjoittamia, vaan tseelojen välittämiä. Siten mestarien työskentelytapa ja mahdolliset kieliongelmat voivat selittää asiaa. Silti on tunnustettava, että kaikkiin aiheellisiin epäilyksiin ei ole tiedossani hyvää selitystä. Esitetyn perusteella voin vastata otsikon kysymykseen, että mestarikirjeissä on sekä totta että tarua.

Arvuuttelen lopuksi mestareiden suhdetta nykyiseen teosofiseen liikkeeseen, johon Ruusu-Ristikin kuuluu. Mestareiden kannalta katsoen senaikainen Teosofinen Seura ei kestänyt koetusta: kun HPB:hen kohdistuvat panettelut ja syytökset saivat maailmalla valtaa, häntä ei riittävästi teosofisten veljien puolelta puolustettu. En silti tahdo moittia silloisia teosofejä; luullakseni olisin itse kestänyt koetuksen huonommin. Tapahtumat johtivat siihen, että mitä ilmeisimmin mestarit vetäytyivät teosofisen liikkeen välittömästä yhteydestä (viimeinen kirje saapui vuonna 1900). Näyttää siltä, että mestarit pystyivät auttamaan teosofista liikettä enää joidenkin yksilöiden välityksellä. Itse olen vakuuttunut, että mm. PE oli tällainen yksilö, jolla oli elävä yhteys Valloiseen Veljeskuntaan. Lisäksi uskon, että mestareilla on pientä mielenkiintoa monia teosofisen liikkeen nykyisiäkin ryhmiä kohtaan ainakin silloin, kun jossakin etsijässä tai ryhmässä syntyy vakava pyrkimys ihmiskunnan auttamiseen.

Esitän lopuksi runon, jonka Kuthumi välitti Sinnettille ”muistaen vanhoja aikoja, jolloin hän [Kuthumi] rakasti runoutta” (Christina Rossetti: ”Up-Hill”):

Does the road wind up-hill all the way?
Yes to the very end.
Will the day's journey take the whole long
day?
From morn to night, my friend.

Kiitokset

Kiitän Sampsa Kuukasjärveä ja Jouni Marjasta hyvistä tarkennuksista ja kommenteista.

Koko matkanko vain ylös kulkee tie?
Loppuun asti on näin.
Koko päivänkö päiväntäival vie?
Aamusta iltaan, ystäväin.

Lähteitä

Barker, A.T. (1932). Viisauden mestarien kirjeitä I ja II. Mystica. Englanninkieliset kirjeet ovat luettavissa Internetissä sivulla <http://www.theosociety.org/pasadena/mahatma/ml-con.htm>.

Ervast, Pekka (1995). Viidennen kulttuurin tehtävä. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry. Teos ja viitattu esitelmä ”HPB ja itämainen okkultismi” ovat myös Internetissä sivuilla:

<http://www.pekkaervast.net/teokset/default.htm> <http://www.pekkaervast.net/artikkelit/default.htm>.

Goyios, Antonio (2009). Tracing the Source of Tibetan Phrases Found in Mahatma Letters #54 and

#92. Internetissä <http://blavatskyarchives.com/kammitshar/kammitshar.htm>

Haavisto, Marja (2001). Hodgsonin raportti uuden tutkimuksen valossa. Internetissä sivulla:

<http://www.ihmisyydentunnustajat.fi/it99/hudsoninraportti.html>.

Harrison, Vernon (1997). H. P. Blavatsky and the SPR. An Examination of the Hodgson Report of 1885. Internetissä sivulla:

<http://www.theosociety.org/pasadena/hpb-spr/hpbspr-h.htm>.

Jinarajadasa, C. (1947). Viisauden Mestarien kirjeitä (1870-1900). Ensimmäinen sarja. Teosofinen Seura.

Marjanen, Jouni (1996). Mahatmat Morya ja Kuthumi. Ihmisyyden Tunnustajat. Osa teoksesta on Internetissä sivulla:

<http://www.ihmisyydentunnustajat.fi/it99/pdf/mahatmat.pdf>.

Niinimäki, Mikael (1979). Teosofian juuret. Kustannus Oy Rajatieto.

Ruusu-Ristin tehtävä

Rauno Rinkinen

Aina silloin tällöin on ruusuristin piirissä esiintynyt jonkinlaista tarvetta uudistumiseen. Koska aine ja aineelliset muodot ovat katoavaista ja harhaa, kohdistuvat muutos-paineet juuri aineen muotoihin voimakaimmin. Aineen maailma on vielä heikko vertaus henkisestä todellisuudesta suurimmalle osalle ihmisistä. ”Tapahtukoon sinun tahtosi niin maanpäällä kuin taivaissa”, oli eräs oleellinen kohta Jeesuksen rukousmietiskelyssä. Sitä totuuden henkeä me kaikki totuuden etsijät pyrimme tuomaan maan päälle. On eräällä lailla kyse siitä, kuinka me sitä osaamme toteuttaa, ja onko pyrkimyksemme yhtenäinen veljemme kanssa tai vielä laajemman joukon, eli veljiemme kanssa. Kuten tiedämme, isolla joukolla vedetään suuriakin kuormia, jos vain suunta on sama. Tämän suunnan tarkistamiseksi lähetettiin kaikille jäsenille kirje, jossa kysyttiin kunkin näkemystä Ruusu-Ristin tarkoituksesta, ja tavasta toimia. Nämä ovat ikuisia kysymyksiä totuudenetsijälle, joka omalta kohdaltaan tahtoo viedä maailmaa eteenpäin, koska ne ovat pohjimmiltaan olemassaolomme peruskysymyksiä.

Elämä ei ole mitään leikkiä, vaikka se olisikin jumalaista näytelmää. Saatamme unohtaa käsikirjoituksen, omat vuorosanamme, ellemmme aina välillä tarkista niitä.

Vastauksia neuvoston kyselyyn tuli niukasti, mutta eri puolilta. Sisäistä loosityötämme siihen liittyvine opiskeluineen pidettiin tärkeimpänä. Myös joitain ulospäin suuntautuvia toimintoja asetettiin polttopisteeseen. Uskon, että kaikki ovat vastanneet ja pohtineet kysymyksiä vilpittömästi ja jatkavat pohdintaa, kunnes voimme siirtä seuraavaan vaiheeseen.

Tässä joitain esiin tulleita ajatuksia Ruusu-Ristin tehtävästä.

Ruusu-Risti on elämänkoulua pienoiskoossa, sen yhtenä tehtävänä on kasvattaa jäsenensä älyllisen tutkimisen ja seremoniallisen toiminnan kautta oman korkeamman minänsä yhteyteen ja sitä kautta Kristillisten mysteereiden sisäiseen tuntemiseen, ns. Kristusmysteereihin

Jälleensyntyminen

Teosofian mukaan elämä maapallolla on koulua, jonka tarkoituksena on saavuttaa inhimillinen täydellisyys. Tätä koulua valvoo ja ohjaa ns. Valkoinen Veljeskunta, jonka toimesta kaikki ns. suuret uskonnot ja henkiset koulutusjärjestelmät on annettu ihmiskunnalle. Pitkälti on vallalla se käsitys, että olemassaolo on taistelua, jossa vain vahvimmat pärjäävät. Ja näin onkin eläinmaailman kohdalla. Mutta elämän syvempi laki, inhimillinen laki, se mitä eri uskontojen keskeiset henkilöt ovat opettaneet, on keskinäisen avunannon laki, veljeys, veljesrakkaus. Voimme vain kuvitella, mitä maailma olisi, jos ymmärrettäisiin, että kaikki uskonnot ovat samasta lähteestä ja että niiden kaikkien keskeinen opetus on veljeys ja avunannon laki. Rakasta, älä sodi, oli voimakas inspiraatio myös viime vuosisadan lopulla.

Pekka Ervastian ”Ruusu-Ristin erikoistehtävä” s. 23: ”Ei meidän tarvitse ajatella muuta, kuin että me ihmiset todella olisimme ystäviä, veljiä keskenämme, silloin häviäisi maan päältä kaikki kurjuus, nälkä, kaikki vaikeudet. Ne poistuisivat, jos aina ajattelisimme toisiamme. Siitä tulisi parempaa maan päälle ilman lakipykäläiä, sotamiehiä, mihin häviäisivät sotajoukot, varustukset, sotalaivat, kanuunat. Tämä on hullunkurinen haave, mutta sehän olisi silmänräpäyksessä totta, jos me ihmiset emme ajattelisi vain itseämme, vaan myöskin toisiamme.”

”Imagine”, kuvitelkaapa maailma ilman

sotaa, ilman valtioita ja rajoja, et ole tässä kuvitelmassasi yksin. Toivon että sinäkin liityt meihin” lauloi aikanaan John Lennon.

Nykyaikaisen Teosofisen liikkeen perustaja H. P. Blavatsy kertoo kirjoituksissaan, että sellaisia ihmisiä on olemassa; ihmisiä, jotka ajattelevat ihmiskunnan yhteistä parasta ja henkistä kehitystä. Heitä sanotaan Viisauden Mestareiksi. He muodostavat tuon ns. Salaisen eli Valkoisen Veljeskunnan. Sen muodostumisesta ja vaikutuksesta pitkin ihmiskunnan historiaa kerrotaan teosofisessa kirjallisuudessa. Kerrotaan jopa, että nuo salaperäiset Valkoisen Veljeskunnan mestarit olisivat tulleet kokonaan toiselta planeetalta, mutta että myös joitakin meidän ihmiskuntamme edustajia olisi noussut heidän joukkoonsa, näistä korkeimpana Gautama Buddha. Kuten tiedetään, hän eli n. 600 vuotta ennen ajanlaskumme alkua Intiassa opettaen dharmaa (ihmisten henkistä tehtävää) kooten oppilaita ympärilleen. Häntä voidaan myös pitää eräänlaisena Hindulaisuuden uskonpuhdistajana, koska hän pyrki poistamaan vääriä opetuksia ja oppeja tuosta ns. ikuisesta uskonnosta (eräänä näistä mm. kastilaitos). Paitsi että hän opetti ja keräsi ympärilleen tuollaisen veljeskunnan eli sanghan, hän toi

ikään kuin uuden asenteen henkisille pyrkimyksille, totuuden etsimiselle. Sanotaan, että hän vaikutti koko maapallon auraan, sen henkimaailmaan niin, että 600 vuotta myöhemmin Kristuksen kautta tapahtuvat mullistavat muutokset ihmiskunnan henkellä tiellä olivat mahdollisia.

H. S. Olcott kirjoittaa kirjassaan “Näin puhui Buddha” sanghan eli buddhalaisen veljeskunnan tarkoituksesta: “Tarkoitus oli saattaa maan siveellisimmät, älykkäimmät, epäitsekäimmät ja henkisimmät vetäytymään pois niistä yhteiskunnallisista ympäristöistä, jotka olivat omiansa kiihottamaan heidän aistillisia ja muita itsekkäitä himojaan, saada heidät pyhittämään elämänsä korkeamman viisauden saavuttamiselle sekä kasvattamaan itsestään opettajia ja ohjajia, jotka kykenisivät johtamaan toisia pois miellyttävältä mutta kurjuuteen vievältä tieltä sille vaikeammalle tielle, joka johtaa tosi onneen ja lopulliseen vapautumiseen.”

Tuo (yllä oleva) kuva on Tiibetistä eräästä Buddhalaisesta luostarista, siinä on meneillään väittelytilaisuus, jossa arvioidaan osanottajien tiedot opetuksista. Tämän tradition on alkuun pannut Tsonkapaa. Häntä pidetään tiibetiläisessä maailmassa Buddhan jälleensyntymänä. Tosin sanotaan, ettei hän

sitä ollut, vaikkakin hän oli niin läheinen Buddhalle, että häntä voidaan jopa pitää Buddhana. Kuten meidän inhimillisessä maailmassamme yleensä käy, oli Tiibetin buddhalaisuudessaakin tapahtunut maallistumista ja sikäläinen luostarilaitos menettänyt henkiset tukirakenteensa. Tuolloin esiintyi Tsonkapa, ja hän toimi uskonpuh-

distajana, hän uudisti henkisen elämän, tai oikeammin palautti alkuperäiset opetukset. Tässä on kuva joka on otettu tuon edellisen luostarin pihalta. Se on näkymä Himalajan rinteeltä, jossa näkyy kaukana, pienenä luostari, jossa sanotaan Tsonkapaan aikoinaan osan elämästään viettäneen. Kun kysyin, olisiko sinne mahdollista mennä, sanottiin

minulle että ehtona on sitoutuminen kolmeksi vuodeksi. (Monet tietävätkin, mitä se kolmeksi vuodeksi sitoutuminen henkisen koulutuksen kohdalla tarkoittaa.)

Tsonkapaan patsas

Tsonkapaata kunnioitetaan edelleen Tiibetin buddhalaisten keskuudessa, ja yleensäkin pohjois-buddhalaisuudessa. Hän on pannut alulle monia traditioita, joita noudatetaan yhä. Eräs tällainen on, että jokaisen vuosisadan viimeisellä neljänneksellä tuli lähettää joku korkea laama tai arhat maailmaan, ja nimenomaan länsimaille, Eurooppaan. Näin tulisi yrittää jonkinlaista uskonpuhdistusta läntisessä maailmassa.

Ensimmäinen näistä oli Christian Rosenkreutz, joka alkoi varsinaisen työnsä 1300-luvun lopulla. Hän eli vuosina 1378 - 1484, jolloin hänestä ei yleisesti tiedetty mitään. Suurempaa huomiota herättivät vasta vuosina 1614 - 1615 ilmestyneet Rosenkreutzilaiset manifestit (Fama ja Confessio).

Muina tällaisina eri aikoina toimivina Valkoisen Veljeskunnan läheteinä länsimailla ovat olleet (tai on mainittu) Kreivi Saint Germain, kreivi Cagliostro ja tohtori Mesmer, sekä sittemmin Teosofisen seuran

perustaja H. P. Blavasky, joka toimi kaikkein näkyvimmin ja julkisesti. Hänen teokistaan Hunnuton Isis on katsottu olevan selkeämmin rosenkreusilainen, jota vastoin hänen toinen pääteoksensa Salainen Oppi on enemmän yleismaailmallinen.

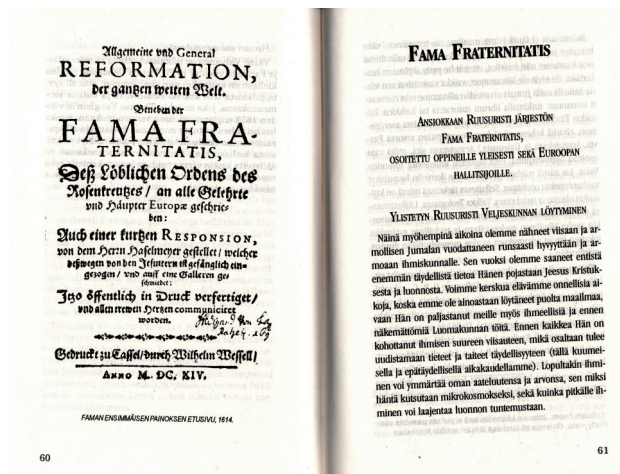
Christian Rosenkreutz

Fama Fraternitatisessa kerrotaan, että vuosina 1375 - 1450 vaikutti eräs oppinut, joka vietettyään monia vuosia idässä - Vähässä-Aasiassa, Kaldeassa, Arabiassa ja Fezissä - palasi takaisin Eurooppaan. Hän eli Espanjassa maurien keskuudessa, ja palasi sitten kotimaahansa Saksaan, jossa hän otti itselleen nimen Christian Rosenkreutz, Christian Ruusuristi tai Kristillinen Ruusuristi, myös lyhenteenä C. R. Hän asettui syrjäiseen paikkaan ja kokosi ympärilleen joukon oppilaita, joille hän antoi koulutuksen jälkeen tetyt vihkimysasteet.

Joidenkin vuosien harjoitusten ja opetuksen jälkeen nämä vihityt rakensivat itselleen temppelin eli loositalon, jota he kutsuivat nimellä "Domus Sancti Spiritus" eli "Jumalallisen hengen koti". Täältä käsin he tekivät parannus- ja opetustyötään, ja heidän salainen tietonsa laajeni yhä ulompiin "piireihin". C. R. eli satakuusivuotiaaksi, ja

hänen sisäpiirinsä oppilaat hautasivat hänet suunnittelemaansa Domuksen hautaholviin, joka koristeltiin erilaisin symbolein ja työkaluin. Suljetun hautakammion oveen kiinnitettiin messinkilaatta, johon oli kaiverrettu hänen huudahduksensa, että 120 vuoden kuluttua hänen kuolemastaan hauta tulisi avata, ja hänen oppinsa saattaa julkisiksi.

C. R:n sisäpiirin jäsenet kuolivat yksi toisensa jälkeen, ja salaisen kammion sijainti unohtui. Satakaksikymmentä vuotta kului ja järjestö oli edelleen toiminnassa, kunnes vuonna

1584 salaisuus avautui. Katkelma Famasta (Eugenius Filatheksen vuonna 1652 Lontoossa julkaistusta tekstistä): "...avasimme oven ja edessämme oli hautaholvi, jossa oli seitsemän seinää ja kulmaa. Kukin seinä oli 1,5 m leveä ja 2,4 m korkea. Vaikka aurinko ei ollut koskaan paistanut tähän holviin, valaisi sitä siitä huolimatta toinen aurinko, joka sijaitsi seinän yläosan keskellä. Holvin keskellä oli hautakiven tilalla pyöreä alttari, jonka päällä olevassa messinkilaatassa oli seuraava kirjoitus: A.C.R.C. Hoc universi compendium uinus mihi sepulchrum feci. (Tein tämän haudan itselleni yhteenvedoksi maailmankaikkeudesta.)

Ensimmäisen reunan eli ympyrän ympärillä oli sanat: "Jesus mihi omnia."
(Jeesus minulle kaikki).

Neljän kuvion keskellä ympyröiden sisällä oli seuraava kehäkirjoitus:

1. Niguaquam vacuum
Ei missään tyhjiyttä
2. Legis Jugum
Lain yhdysside
3. Libertas Evangelii
Evankeliumin vapaus
4. Dei gloria intacta
Koskematon Jumalan kunnia

Emme ole vielä nähneet huolehtivan ja viisaan isämme kuollutta ruumista. Siksi poistamme alttarin sivuun ja nostamme pois suuren messinkilaatan, jolloin löydämme arvokkaan ruumiin kokonaisuena ja pilaantumattomana. Hänellä on kädessään pergamenttikirja nimeltään T., joka on Raamatun jälkeen suurin aarteemme, joka pitäisi luovuttaa maailman arvosteltavaksi. Tämän kirjan lopussa on latinankielinen lause, joka voidaan lyhyesti kääntää seuraavasti: "Siemen on kylvetty Jeesuksen rintaan."

Sitten kirjoituksessa seuraa ylistystä hänen ansioistaan ja siitä, kuinka hän ei kuol-

lut sairauteen vaan jumalan kutsusta elettyään yli sata vuotta.

Famassa mainitaan kuusi kohtaa, jotka kuuluivat ruusuristiveljien sopimukseen, ja ne myös kuvaavat osaltaan heidän tehtävänsä.

1. Yhdenkään heistä ei pitänyt harjoittaa muuta kuin sairaiden parantamista, ilman korvausta.
2. Jokaisen seuraajan tuli pukeutua yksinkertaiseen asuun, noudattaen kyseisen maan tapaa.
3. Jokaisen vuoden C. päivänä heidän tuli tavata toisensa Sancti Spiritus talossa tai kirjoittaa syy poissaoloonsa.
4. Jokaisen Veljen tuli etsiä arvollista henkilöä, joka voisi tulla seuraajaksi hänen kuolemansa jälkeen.
5. R. C. tuli olla heidän sinettinsä, merkkinsä ja luonteensa.
6. Veljeskunta pysyisi salaisena sata vuotta. Näitä he lupasiva noudattaa.

Rudolf Steinerin mukaan 13. vuosisadalla loppui alkuperäinen selvänäkö, ja kaikki ihmiset joutuivat henkiseen pimeyteen. Korkealle kehittyneetkään eivät enää päässeet henkisiin maailmoihin. Henkisistä maailmoista tiedettiin vai traditioiden kautta, tai jotkut harvat pystyivät elvyttämään muiston aikaisemmista kokemuksistaan. Tällainen lyhyt pimeä kausi valmisti nykyistä älyllistä sivistystä, josta alkaa kehittyä tulevaisuuden selvänäkö. Tuona pimeänä aikana eli kaksitoista pitkälle kehittyntä henkeä, jotka liittyivät yhteen edistääkseen ihmiskunnan kehitystä. Näistä seitsemän olivat muinaisen Intian seitsemän pyhää rishiä. Neljä heistä oli omaksunut aikaisempien kulttuurikausien viisauden. Kahdestoista oli älykkäin, ja hänen tuli omistautua ulkonaiselle tieteelle. Nämä muodostivat korkean henkisen loosin. Uuden kulttuurin synty vaati kuitenkin vielä kolmannentois-

ta näiden joukkoon. Tämä kolmastoista oli ollut inkarnoituneena ajanlaskumme alussa Jeesuksen aikana. Tämä henkilö varttui näiden kahdentoista huomassa, hän sai heiltä kaiken viisauden. Rudolf Steiner: "Mutta nämä kaksitoista, joista jokainen oli henkisen tehtävänsä täyttämä ja syvästi eläytynyt kristinuskoon, tiesivät, että kirkon ulkoinen kristinoppi oli vain todellisen kristinuskon irvikuva. He olivat kristinuskon suuruuden täyttämiä, mutta ulkonaisesti heitä pidettiin sen vihollisina. Jokainen syventyi työskentelyssään vain yhteen kristillisyyden puoleen. Heidän pyrkimyksensä oli yhdistää eri uskonnot suureksi yhteydeksi. He olivat vakuuttuneita siitä, että heidän kaksitoista virtaustaan käsitti kaiken henkisen elämän, ja kukin heistä vaikutti voimiensa mukaan opetuslapsen. Heidän päämääränään oli saavuttaa kaikkien uskontojen yhteys, mutta he tiesivät, ettei tähän päämäärään päästä minkäänlaisen teoreettisen tiedon avulla, vaan se oli saavutettavissa vain siten että henkinen elämä sai vaikuttaa."

Sitten Steiner kuvaa, kuinka nuo kaksitoista muodostivat tiettyinä aikoina piirin tuon kolmannentoista ympärille, ja heistä virtasi lyhyissä lauseissa kaikki tieto ja viisaus tuolle kolmannelletoista ("tämä saattoi tapahtua vain kerran historian kuluessa"). Hän osasi nyt puhua aivan uusista kokeuksista, ja hän koki saman, minkä Paavali koki Damaskon tiellä. Tämä kolmastoista oli siis Christian Rosenkreuz. Näin syntyi kokonaan uusi maailmankatsomus tämän henkilön eetteriruumiin säteilyn ansiosta.

Päätettiin myös, että kaikki ruusuristiläiset salaisuudet pidetään salassa sadan vuoden ajan. Sen vuoksi tätä ruusuristiläisen inspiraation kantajaa ei mainittu ulkonaisesti, ainoastaan korkeat vihityt tiesivät siitä. Täten välttyttiin myös meille ihmisille niin tyypilliseltä pyhimyksen palvonnalta, mikä on mielestäni jossain määrin vesittänyt niin Pekka Ervastian kuin Rudolf Steinerinkin opetuksia.

Ruusuristiläisen työn kautta on Christian Rosenkreutzin eetteriruumis vuosisatojen kuluessa vahvistunut niin, että se vaikuttaa kaikkien hänen oppilaidensa kautta, ja myös niiden, jotka opettavat ja julistavat teosofiaa. Sanotaan, että Cristian Rosenkreuz on ollut yhä uudelleen ruumistuneena 14. vuosisadalta alkaen. Steiner: "Antautuminen alttiiksi Christian Rosenkreutzin valtavan eetteriruumiin vaikutukselle voi tuottaa ihmiselle uuden selvänäköisyyden ja edistää korkeiden henkisten voimien tulemista. Mutta tämä on mahdollista vain niille ihmisille, jotka oikein noudattavat Christian Rosenkreutzin koulutusta. Mutta 20 vuosisadan tehtävä on antaa tämän eetteriruumiin tulla niin valtavaksi, että se voi vaikuttaa myös esoteerisesti. Ihmiset, joita se koskettaa, saavat kokea elämyksen, minä Paavali koki Damaskossa."

Alkukristillisissä seurakunnissa vietettiin rakkausaterioita, joita vietetään ruusu-ristissäkin tietyissä juhlissa, ja sitten oli pyhä ehtoollinen, jota nautittiin myös alkuseurakunnissa. Ne olivat suljettuja tilaisuuksia, joihin ottivat osaa vain pitemmälle ehtineet, ns. pistoi eli uskovat ja teleios, täydelliset. Nyt ei puhuta uskovaisista nykykäsityksen mukaan, vaan heistä, jotka olivat edenneet siinä Paavalin muodostamassa henkisessä koulussa tiettyyn asteeseen, tai Jeesuksen opetuslapsista. Ja kerrotaan, että Pietari siunasi leivän ja viinin aivan kuten Jeesus oli tehnyt ja että Jeesus Kristus tuli siihen heidän juhlaansa.

Fransiskus Assisilainen (1181 – 1226) on Italian kansallispyhimys. Hän eli puhtaasti kristillisen tien, voisi sanoa Jeesuksen kaltaisen elämän.

Mutta koska tuo askeettinen tie on mahdollinen vain harvoille, on aikanaan laitettu alulle ruusuristiläien henkisen kasvun tie, joka soveltuu paremmin länsimaiselle ihmiselle ja on useammalle mahdollinen.

Pekka Ervast puhuu eri yhteyksissä siitä, kuinka me lähestymme aivan uudennlais-

ta aikaa. Kuinka ihmisen älylle on tehtävä selväksi, mikä on uusi tie, ja samalla myös mikä on vanha tie. Valkoisessa Veljeskunnassa oli mietitty tätä ja sitä, miten estää tai vähentää sitä kurjuutta ja järjettömyyttä, joka näytti väijäämättömältä. Ihmisten olisi tultava järkiinsä, niin kuin suomeksi sanotaan.

Valkoisessa Veljeskunnassa on seitsemän loosia eri puolilla maapalloa. Yksi näistä on Ruusu-Risti -loosi, joka valvoo länsimaista kulttuuria, henkistä elämää ja kehitystä. Se on siis se todellinen Ruusu-Risti, jonka työkaluna niin tämä maallinen Ruusu-Risti-seura kuin muutkin teosofishenkiset seurat voivat olla. Ja, kuten saamme lukea, eivät nämä länsimaiset mestarit olleet niinkään varmoja esim. teosofian vastaanottamisesta täällä lännessä. He epäilivät, ja kuten erään englantilaisen mestarin suuhun on laitettu sanat: "Minä tunnen länsimaalaiset. Ne ovat niin typeriä, että kohtelevat hyväntehtäjiään kuin siat ja koirat, purevat niitä, jotka hyvää tekevät." Ja myös kreivi Saint Germain kertoi, kuinka hänenkin täytyi vetäytyä pois silloin 1700-luvulla.

Nyt sitten 1875 asettuiva sellaiset itämaalaiset mestarit kuten Moorina ja Kuut Huumi H. P. Blavatskyn taakse ja lupasivat ottaa riskin. Siksi teosofinen liike sai alussa itämaisen luonteensa. Mutta seuraavan vuosisadan alussa astui esiin tuo länsimaa-lainen ruusuristiläinen inspiraatio, joka on yhä enemmän tuonut ns. uuden liiton vihkimystietä tunnetuksi.

Uuno Poreen juhlapuheesta Ruusu-Ristin 25-vuotisjuhlassa 18.11.1945: "P. E. kerran vastasi, kun olin mielessäni melkein pä levoton ajatellessani, että Ruusu-Risti vähitellen paisuu hyvin suureksi siitä johtuvine vaikeuksineen - hän nimittäin sanoi suunnilleen seuraavaa: "Kirkko eikä suuri yleisö tule tietämään ja tunnustamaan, mistä uusi uskonpuhdistus kerran on saanut alkunsa. Ruusu-Risti järjestönä tulee aina pysymään suhteellisen pienenä ja vaatimat-

tomana". Ruusu-Risti on vapaan ajattelun pyhäkkö, joka hyväksyy jäseneksi jokaisen, joka sitoutuu toimimaan sopusoinnussa sen periaatteiden kanssa. Kaikki totuudenetsijät ovat tervetulleita. "Monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut", jatkuu tuo lause. Sillä myöskin voisi sanoa, että Ruusu-Risti on olemassa erikoisesti niitä harvoja varten, jotka ovat vakavasti päättäneet kulkea kohti taivasten valtakuntaa, joille ei riitä edes täydellinen filosofinen totuus, vaan jotka kaipaavat täydellistä elämää. Ja he astuvat elämään sisälle ja todella tulevat vakuutuneiksi kuolemattomuudestaan, elämän sisäisestä ykseydestä, rakkaudesta, joka kaiken yhdistää vankkumattomaksi kokonaisuudeksi. He eivät enää voi epäillä näkymättömiä. Nämä todelliset ruusuristiläiset - tultuaan koetelluiksi ja kestäviksi havaituiksi - saavat ottaa osaa Herran Pyhään ehtoolliseen, jossa Jeesus Kristus ja hänen lähimmät auttajansa näkyvinä olentoina ovat läsnä, jakavat elämän viiniä ja leipää näille todellisille kristityille. Tämä siis merkitsee, että Ruusu-Ristin tehtävänä on luoda, niin kuin ennen muinoin on ollut laita suurissa kulttuureissa Intiassa, Egyptissä ja Kreikassa, todelliset mysteerit, jotka aluksi Suomelle, mutta vähitellen koko maailmaa varten tulevat kasvattamaan uuden aateiston, henkisen valiojoukon; jotka tulevat olemaan, niin kuin autuudenjulistukset määrittelevät, pyyteettömiä rauhanrakentajia, puhtaita sydämessään, oikeamielisyyttä isoavia ja janoavia. Nämä ihmiset tulevat olemaan maan suola, hengen majakka pimeydessä vaeltavalle ihmiskunnalle. Ja kun tämä liekki on saatu sytytetyksi, se on leviävä sydäimestä sydämeen, sielusta sieluun yli koko maanpiirin. Tämä on Ruusu-Ristin kaikkein suurimmaksi ja sisäisimmäksi tehtäväksi annettu, ja tähän ihmeelliseen työhön, joka Pekka Ervastian mielessä oli selvinnyt, jota jotkut vähitellen alkavat käsitellä, tarjotaan tilaisuus ottaa osaa.

90 vuoden takaa

Pekka Ervast

Minun ei tarvitse pitää pitkiä puheita Ruusuristi-seuran tehtävästä ja tarkoituksesta. Se selviää itse nimestä ja on elävästi kirjoitettuna kaikkien niiden sydämiin, jotka ylinnä kaikkea elämässä kaipaavat totuutta ja totuuden Jumalaa.

Nimi ”Ruusu-Risti” viittaa uuden seuran uskonnolliseen tehtävään: se tutkii kaikkia uskontoja ja mytologioita, saapuu tutkimuksissaan Jeesus Kristuksen mysterioihin ja koettaa elää niiden hengessä. Se elvyttää siis kristinuskon varsinaisen hengen ja auttaa länsimaisia kirkkoja ymmärtämään opinkappaleittensa vertauskuvallista, mystistä ja salatieteellistä merkitystä. Hengen elävänä virtana se puhdistaa ja uudistaa uskovaisten sisäistä ja ulkonaista elämää.

Nimi ”salatieteellinen tutkimus-seura” viittaa siihen, että seuran jäsenet ovat läpeensä totuuden etsijöitä, tutkijoita ja löytäjiä, jotka tieteellisyyden periaatetta noudattaen ovat suvaitsevaisia kaikkia ihmisiä kohtaan, olkoon näiden uskonnollinen vakaumus tai siveellinen vakaumus mikä tahansa. Se myös selvästi osoittaa, että seura ei rajoita tutkimuksiaan n. s. luonnontietoihin, eipä edes tavallisiin uskonnollisiin, filosofisiin tai historiallisiin tutkimusaloihin, vaan käsittää sen ohella ja ehkä etupäässä kaikkia n. s. salaisia tieteitä, joilta virallinen tutkimus kieltää tieteen arvon, kuten magiaa, astrologiaa, spiritismiä j. n. e. Sanalla sanoen seura koettaa voimiansa ja kykyjensä takaa tutkia ei ainoastaan näkyväistä, vaan myös näkymätöntä maailmaa ynnä sen monenlaatuisia ilmiöitä ja voimia.

Tarvinneeko minun edes mainita, että yhtenä tärkeänä tutkimushaarana, johon nimi ”Suomen” viittaa, on ajateltu oman kansamme kalevalaisen menneisyyden, sen muinaisen viisauden ja tiedon elävä tutkiminen, samoin kuin tutustuminen sen nykyaigaisiin tietäjiin, niiden kykyihin ja oppeihin.

✱

Tämä Ruusu-Risti on siis se yhtymä, jonka turvissa henkinen, teosofis-okkultinen työni tulee jatkumaan. Siinä ovat ne ystävät, jotka haluavat kuulla, mitä henkivalloilla mahdollisesti on sanottavaa minun kauttani, - seikka, joka ei suinkaan merkitse, että seura olisi perustettu minua varten! Jos työskentelyni on merkityksestä Suomen kansalle (edes muutamille kansan yksilöille), kyllä se uomansa olisi löytänyt toisiinkin suuntiin. Jos se taas on merkityksetön, olisi turha sitä pönkittää. Olen nuoresta saakka ollut hengessäni täysin vapaa. Olen valmis millä hetkellä tahan-
sa jättämään tämän maallisen elämän, jos ei minua täällä tarvita, ja uskon varmasti, että Karma minut kyllä täältä korjaakin, jos käyn hyödyttömäksi. Mutta olen myös valmis työtä tekemään, ponnistamaan ja kärsimään yhä edelleen, jos Mestari katsoo, että minun vähäpätöisestä ja puutteellisesta persoonastani on pienintäkään hyötyä Hänen suuressa ja ihanassa työssään.

Sentähden on selvää, että Ruusu-Ristillä on tarkoitus, joka tähtää kauas yli persoonallisuuksien. Uskon, että me näkyväiset ihmiset olemmekin korkeampien voimien ohjattavina ja käytettävinä. Uskon, että Ruusu-Risti -seura on pantu alulle näkymättömässä maailmassa ja että se vain löytää tällä fyysisellä tasolla näkyväisen ilmaisumuotonsa meidän kauttamme. Uskon, että se on siemen, elävä siemen, josta on kasvava ”iso tammi”. Uskon, että sen vaikutus tulee siunauksellisenä ulottumaan laajalle ja kauas, ulkopuolelle Suomen rajojenkin. Uskon, - niin, mitä en uskokaan? Mutta usko näyttäytyy teoissa eikä vain sanoissa.

Tapahtumakalenteri

Ruusu-Risti ry
Merimiehenkatu 31
00150 Helsinki

17.10. Helsinki klo 12: Kuoleman jälkeen. Jarmo Ikola
24.10. Helsinki klo 12: Okkulttinen meditaatio. Aslak Larjo
31.10. Helsinki klo 12: Mitä on vapaus? Jukka Sarno
07.11. Helsinki klo 12: Rakkauden mysteeri. Aija Tuukkala
14.11. Helsinki klo 12: Ruusu-Ristin 90- vuotis juhla.
Juhlapuhe Jarmo Anttila: Pekka Ervast, Suomalainen tietäjä.
Taiteellista ohjelmaa (Ohjelma ilmoitetaan myöhemmin)
21.11. Helsinki klo 12: Esoteerinen kristinuskko. Jari Jokilehto
28.11. Helsinki klo 12: Mestarin muisti valaiskoon mieltäni. Marko Manninen
05.12. Helsinki klo 12: Kaipuun juuret. Jouko Ikonen
12.12. Helsinki klo 12: Pyhä Universumi. Mauri Lehtovirta

Ruusu-Risti ry
Siilinjärvi, Asematie 12

Keskustelutilaisuudet: Tiistaisin klo 18.00.
21.09. 05.10.02.11.16.11. 30.11. 14.12.
Syksyn teemana on maailman pyhien kirjojen opetuksia.

Ruusu-Risti ry
Jyväskylä, Aittokalliontie 3

28.11 Jyväskylä klo 13: Uskon paradokseja. Mauri Lehtovirta

JOOGA joka ke 16.10-17.40 (08.09 – 01.12), ohj. joogaop. Liilia Siiberg,
oma matto mukaan, 2 € per kerta

LUKUPIIRI joka toinen ke klo 18.00 alkaen 15.9. Kysymykset Liilia Siiberg 050-9111377

Kuopio
Kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa, Kauppakatu 23 klo 15

21.11. Ruumiin ylösnousemus vai ylösnousemusruumis? Jarmo Anttila

Kuopion seudun Ruusu-Risti ryhmä toimii yhteistyössä Nordicumin kanssa.

Tampere

Yleisöluennot sunnuntaisin klo 13.00 Vanhassa kirjastotalossa

24.10 Kuoleman kohtaaminen, Seija Koskinen

21.11 Kuoleman jälkeen, Jarmo Ikola

12.12 Kaipuun juuret, Jouko Ikonen

Ruusu-Risti ry

Merimiehenkatu 31

00150 Helsinki

Helsinki:

Etsijäinpiiri

maanantaisin klo 18.00.

27.9, 4.10, 25.10, 1.11, 8.11,

22.11, 29.11 ja 13.12.

Käynti sivuovesta.

Tiedustelut Esko Keitaanranta puh.

0504533691.

Meditaatio

Tiistaisin klo 19.30

ja sunnuntaisin klo 10.30 alkaen 14.9.

Käynti sivuovesta.

Tiedustelut Jarmo Ikola

puh. 0505111773.

PALVELUKORTTI

☐ Uusi tilaus / ☐ Tilauksen peruutus

Nimi

Katuosoite

Postitoimipaikka

Puhelinnumero

☐ Tilauksen maksaja / ☐ Osoitteenmuutos / /2010 alkaen

Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne ☐

Nimi

Katuosoite

Postitoimipaikka

Puhelinnumero

Ruusu-Risti/Lehti
Merimiehenkatu 31
00150 HELSINKI

Kirje-
posti-
merkki